BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 181 • Temmuz / Tîrmeh 2018 • Fiyatı / Biha: 5 TL

BİR SEÇİM TİYATROSU DAHA SERGİLENDİ…

Umut işçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin örgütlü mücadelesinde!

KURTULUŞ DEVRİMDE!

İÇİNDEKİLER

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: **www.bolsevikparti.org**
E-Mail: **info@bolsevikparti.org**

Fiyatı: 5 TL, £ 2.50, 3 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz. Adreslerimiz şöyledir:
https://**twitter.com/BolsevikP**
https://**twitter.com/BolsevikD**
https://**twitter.com/SterkaB**

BİR SEÇİM TİYATROSU DAHA SERGİLENDİ... UMUT İŞÇİ SINIFININ, EMEKÇİLERİN, EZİLENLERİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİNDE!

KURTULUŞ DEVRİMDE!

Bir seçim tiyatrosu daha geride kaldı. 24 Haziran 2018 seçimleri egemen sınıfların kendi içindeki iktidar dalaşı açısından çok önemliydi.

Yönetim sistemindeki köklü değişiklik için nihai referandum…

Bu seçimler bir yanı ile ikinci bir referandumdu: Aslında "yetkilerimi sonuna kadar kullanacağım" diyen Recep Tayyip Erdoğan'ın, 10 Ağustos 2014'te yapılan cumhurbaşkanlığı seçiminin birinci turunda %51,79 oranında oyla T.C.'nin doğrudan halk tarafından seçilen ilk cumhurbaşkanı sıfatını kazanmasından bu yana Türkiye'nin yönetim sistemi uygulamada açıkça başkanlık sistemi yönünde değişikliğe uğradı. Bunun için aslında yasaların özünde çok fazla değişikliğe gerek yoktu. Çünkü yürürlükte olan 12 Eylül darbe anayasasında cumhurbaşkanı için öngörülen haklar onu yürütmenin gerçek başı yapıyor, başkan olarak konumlandırmaya yetiyordu. Olağanüstü anayasal yetkilerle zaten 12 Eylül anayasası tarafından donatılmış bir cumhurbaşkanı, bir de halk tarafından seçilince, aslında pratikte başkanlık sistemine geçilmiş oluyordu. Recep Tayyip Erdoğan, seçildikten sonra verdiği sözü tuttu! Ve yetkilerini –kimi zaman aşarak, yasaları zorlayarak da– sonuna kadar kullandı. Ancak Türkiye kâğıt üzerinde hâlâ "parlamenter" yönetim sistemine sahip bir ülke olarak görünüyordu. Bu bir çelişme idi. Ve bu çelişme egemen sınıfların siyasi partileri arasındaki iktidar mücadelesinde sert çatışmalara yol açıyordu. Bu çelişmenin çözülmesi için Erdoğan/AKP iktidarı, MHP'nin de desteğini alarak anayasanın "Cumhurbaşkanlığı Sistemi" adı verilen Türk tipi başkanlık sistemine geçişi öngören bir anayasa değişikliği paketini referanduma götürdü.16 Nisan 2017'de yapılan bu birinci referandumda halka sorulan soru "Cumhurbaşkanlığı Sistemi" adı altında piyasaya sürülen Türk tipi başkanlık

sistemine evet mi/hayır mı sorusuydu. Bu ilk referandumda, geçerli oyların %51,41'i ile yönetim sistemi değişikliği onaylandı. Ancak bu yeni sistemin tam olarak uygulanmaya konması 2019 Kasım'ında aynı anda yapılması öngörülen cumhurbaşkanı seçimi ve parlamento seçiminin ertesine bırakıldı. Bilindiği gibi 2019 Kasım'ında yapılması öngörülen seçimler 17 ay öne çekilerek 24 Haziran'da Erken/Baskın seçim olarak gerçekleştirildi.

Seçimler öncesinde Erdoğan/AKP iktidarı, MHP ile birlikte "Cumhur İttifakı" adı altında halktan yeni sisteme tam olarak geçiş için onay/destek talep etti. Erdoğan/AKP iktidarına karşı olanların tümünün ise bir ortak noktası vardı: "Cumhurbaşkanlığı Sistemi" adı verilen ve daha önce referandumda onay alan sistem, tek adam diktatörlüğü sistemi idi. Bu sistemin yerleşmesi engellenmeli, parlamenter yönetim sistemine geri dönülmeli idi. Tabii bu sistemin de, bu arada görülmüş olan bozuklukları düzeltilmeli, "iyileştirilmiş" bir parlamenter yönetim sistemine geçilmeli idi. Bu bağlamda 24 Haziran seçimleri yönetim sistemi konusunda ikinci bir referandum görünümünü kazandı. Bu ikinci referandumda seçmenlere sorulan soru şuydu: 2014'den bu yana aslında fiilen geçilmiş olan başkanlık sisteminin tam olarak yerleştirilmesinden yana mısınız? Bu yeni yönetim sisteminin bütün kurumları ile işletilmesinden yana mısınız? Yoksa daha önce var olan "parlamenter" yönetim sistemine, –ya da bunun "iyileştirilmiş" bir biçimine– geri dönmek mi istiyorsunuz? Tabii soru bu kadar açık ve net şekilde sorulmuyordu. Fakat bütün seçim kampanyasında getirilen görüşler, argümanlar toplandığında seçmenden cevaplanması istenen esas sorunun bu olduğu açıktır. Öncelikle cumhurbaşkanı seçiminde verilen oylar bir yanı ile bu ikinci referandum için verilen oylardır aynı zamanda. Çünkü "Cumhur İttifakı" adayı RTE'ye verilen oylar cumhurbaşkanlığı sistemini bütün kurumlarıyla işleteceğini söyleyen adaya verilen oylardır. Buna karşı cumhurbaşkanlığı seçiminde yer alan diğer bütün 5 adaya verilen oylar cumhurbaşkanı seçilseler bile, yetkilerini parlamenter sisteme dönüşün şartlarını oluşturmak için kullanacaklarını açıklayan adaylara verilen oylardır.

Bu ikinci referandumda şimdi sonucu biliyoruz:

Recep Tayyip Erdoğan hem 2014'teki cumhurbaşkanlığı seçimine; hem 2017'de yapılan Anayasa Referandumu'na göre oy sayısı ve oy oranını arttırarak birinci turda 26 milyon 325 binden fazla geçerli oy ve %52,6'lık oy oranı ile yeni "Cumhurbaşkanlığı" yönetim sistemi ile yönetilecek T.C.'nin ilk cumhurbaşkanı olarak seçildi.

Yeni sistemin "halk tarafından seçilmiş" ilk cumhurbaşkanı olarak yaptığı balkon konuşmasında Erdoğan'ın seçimlere %85'in üzerindeki yüksek katılıma atıfta bulunup, bunun Türkiye'de demokrasinin ne kadar gelişmiş olduğunu gösteren bir veri olarak kullanması ilginçtir!

Bu seçimlerin en baştan meşru olmadığını, bu seçimlerin olağanüstü hâl şartlarında, içte ve dışta savaş sürdürülen şartlarda yapıldığını; burjuva anlamda demokrasinin d'sinin bile yanından geçilmediği olağanüstü eşitsiz şartlarda yapıldığını vs., bu yüzden bu seçim tiyatrosunun figüranı olunmak istenmiyorsa, katılmanın yanlış

olduğunu, bu seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini söyleyenler dışında hiç kimsenin şimdi seçimler bittikten sonuçlar ortaya çıktıktan sonra meşruiyet sorgulamaya hakkı yoktur! Bu seçimlere meşruiyet kazandıranlar bu tiyatronun figüranlığı rolünü oynamayı kabullenip buna katılmış, etkiledikleri kitleyi de oy vermeye seferber etmiş olanlardır.

Referandumun sonucu: I. Cumhuriyet'in sonu…

Burjuva muhalefet pratikte ve onun kuyruğu olarak hareket eden 'Sol'un büyük kesimi hem kendini hem de etkilediği seçmenin yarıya yakın kesimini 25 Haziran'da yepyeni bir Türkiye'ye uyanılacağına inandırmıştı! 16 yıllık Erdoğan/AKP iktidarı kâbusuna son verilecek! 24 Haziran seçimleri sonucunda Erdoğan'ın birinci turda seçilmesi engellenecek! Parlamento seçimlerinde ise Erdoğan/AKP çoğunluğu yıkılacak; muhalefet partileri parlamentoda mutlak çoğunluğu ele geçirecekti! İkinci turda ise her halükârda Erdoğan karşısında muhalefet partilerinden ikinci tura kalan aday (ki bunun CHP'nin, CHP rozetini çıkarıp Türk bayrağı rozeti takan "partisiz!" ve "tarafsız", "81 milyonun" cumhurbaşkanı olacak adayı Muharrem İnce olacağı en baştan belli idi) cumhurbaşkanı olacaktı! Bunun bugünkü şartlarda kendi kendini kandırmak olduğunu söylediğimizde, bize de kötümser olmamamız gerektiğini, "zafere" inanıp, "zafer"e kilitlenip çalışmamız gerektiğini önerenler oldu! "Zafer" ufukları objektif olarak bir Muharrem İnce'nin, hatta bir Meral Akşener'in cumhurbaşkanı olmasına payanda olmayı kabullenecek kadar daralmış olanlardı bize bunu önerenler. Onlar gerçekten de inanmışlardı sonucun istedikleri gibi olacağına. Türkiye evet, 25 Haziran'da yeni bir Türkiye'ye uyandı. Fakat burjuva muhalefetin umduğunun tersine bir yeni Türkiye'ye. Artık hükümetin parlamento tarafından seçildiği parlamenter sistemle yönetilen bir Türkiye kâğıt üzerinde de yok. Artık 2014 Ağustos'undan bu yana gayrı resmi olarak yürüyen yarı başkanlık sistemi de yok. Artık Türkiye adı "Cumhurbaşkanlığı Sistemi" olan Türk tipi başkanlık sistemi ile yönetilen bir ülke! Ve bunun böyle olmasına da geçerli oy kullanan seçmenlerin çoğunluğu onay verdi. Bu, aslında gerçek anlamda hiçbir dönemde burjuva demokrasisi yaşamamış olan Türkiye'de, faşizmin üzerine örtülen parlamenter demokrasi maskesinin bir kenara bırakılmış olmasıdır. Şimdi faşizm başkanlık yönetim sistemi ile uygulanacaktır. Seçilmiş başkan tarafından atanan yürütme geçmişe oranla çok daha güçlü bir konuma gelmiştir. Şimdiye kadar kâğıt üzerinde milletin esas temsilcisi olarak, onun adına yasa yapan ve yürütmeyi millet adına seçen ve denetleyen parlamentonun yürütmeyi seçme görevi elinden alınmıştır. Denetleme görevi ise gerçekte nerede ise imkânsız kılınmıştır. Gelen böyle bir sistemdir. Bu gerçekte 1923'den beri süren yapının, işleyişin kökten değişimi, I. Cumhuriyet'in sonu, II. Cumhuriyet'in başlangıcıdır. Evet, gelen II. Cumhuriyet'tir. Bu cumhuriyet de I. Cumhuriyet gibi burjuvazinin sınıf diktatörlüğüdür. Bu cumhuriyet, birincisinden faşist yapıyı devralmış ve bugün yoğun bir biçimde uygulayan, öncülü gibi faşist bir diktatörlüktür. Birincisinden temel

farkı birinci cumhuriyetteki yönetici konumda olan laikçi kemalist bürokrat elitin yerini kültürel İslamcı, pragmatist, popülist ve meşruiyetini (şimdilik) halk desteğinden alan bir elitin almış olmasıdır. Bu cumhuriyetin yönetici partisinin programı hâlâ burjuva demokrasisine geçiş programıdır. Ve fakat uyguladığı bugün açık faşist bir diktatörlüktür.

İşçiler, emekçiler açısından bunlardan birini tercih aslında kırk satırla kırk katır arasında tercihtir.

Ne yazık ki, bu seçimler bunu bir kez daha gösterdi, işçiler emekçiler bunun farkında değil! Bunun da esas sorumlularından biri kendine devrimci deyip de işçi ve emekçilere bugüne kadar hep ehven-i şeri alternatif olarak gösterenlerdir. Devrimcilerin ufkunun kötünün iyisi ile sınırlı olduğu bir ülkede işçilerden, emekçilerden daha fazlasını beklemek, boş yere beklemektir.

AKP iktidarı için tamam mı/devam mı seçimi…

24 Haziran seçimine burjuva muhalefet ve "Sol"un objektif olarak onun kuyruğu olarak hareket eden kesimi büyük umut ve iddialarla girdi. "Artık Tamam!" anti Tayyip/anti AKP cephesinin, Erdoğan'ın bir konuşmasından yola çıkarak geliştirdiği temel sloganı idi. Her halükârda 16 yıllık AKP iktidarı, ülkeyi çöküşün eşiğine getirmiş, bütün dünyadan tecrit etmiş, rezil, onursuz ve yalnız duruma düşürmüştü. Hak yok, hukuk ve adalet yoktu. Yargı "Sarayın Yargısı" idi. İktidar yiyicilerin, rüşvetçilerin, hırsız ve yalancıların iktidarı idi. Bu iktidar kendine muhalif olan her sesi susturan ceberut bir iktidar idi. Bu iktidar 20 Temmuz'da sivil bir darbe ile bütün ipleri eline toplamıştı. Her şeyin bir adamın iki dudağı arasında olduğu, hiç kimsenin can ve mal güvenliğinin olmadığı bir tek adam diktatörlüğü idi. Bu iktidarın sürmesi demek, Türkiye'nin çökmesi, bitmesi, batması demekti. 25 Haziran'da sandıktan bu iktidarın sürmesi gibi bir sonuç çıkarsa, dolar 10 TL olacaktı! vs. O yüzden bu iktidara "Tamam!" denmesi gerekirdi. Ve halkımız da gereğini yerine getirecek ve seçimlerde oylarıyla bu iktidarı başından def edecekti. Türkiye bu iktidara karşı oy kullanan herkesin oylarıyla "Sen"le değişecekti. "Abbas yolcu"ydu! Zaten iktidar da bunu bildiğinden, ayrıca da çok büyük bir ekonomik kriz kapıda olduğundan seçimleri öne almış, baskın seçim hâline getirmişti. Medya egemenliği iktidarın elindeydi. Seçimde bütün devlet imkânları tepe tepe kullanılacaktı. Cumhurbaşkanı adaylarından Selâhattin Demirtaş hapiste idi. Onunla birlikte toplam 9 HDP milletvekili tutuklu idi. Binlerce HDP, BDP üyesi tutuklu idi. 94 HDP'li belediyeye kayyum atanmıştı. Olağanüstü hâlde yapılıyordu seçimler! Ama olsundu! Bütün bunlar AKP'nin ve Tayyip'in halk desteğini yitirdiğinin, iktidardan gidici olduklarını anladıklarını, korkularını gösteriyordu. Halkın yapacağı tek şey vardı. Gidip Tayyip'e karşı oyunu kullanmak. İktidarın "Bir oyluk canı" vardı. Evet, AKP sahtekârlık da yapabilirdi. Ama halk merak etmesindi. Demokrasiyi savunan partiler her türlü tedbiri almıştı. Halkın oyunun çarpıtılmamasının garantörü her sandık başında olacak olan, oylara sahip çıkacak olan demokrasiyi savunan partiler, platformlardı. Tamam! diyecekti halkımız! Meydanlar gürül gürül bunu söylüyordu. Onlarca seçim anketi Tayyip'in birinci turda katiyen seçilemeyeceğini

açıkça gösteriyordu. Buna inandı muhalefet, taraftarlarını da buna inandırdı.

24 Haziran gecesi hayallerin yıkıldığı gece oldu. Neredeyse gece yarısına kadar, gerçekte atı alan çoktan Üsküdar'ı geçtikten sonra bile ″seçimin ikinci tura kaldığı″ndan söz edenler, seçimlerde büyük sahtekârlıklar yapıldığından, aslında AKP'nin ve Tayyip'in kaybettiğinden söz etmeye devam edenler oldu.

25 Haziran sabahına uyanıldığında, sandıkların %99'undan fazlası açılmış ve ıslak imzalı tutanaklar toplanmış olduğunda ortaya çıkmış olan Milletvekili Seçimi tablosu şuydu:

CUMHUR İTTİFAKI	%53,7	(26.900.096)
MİLLET İTTİFAKI	%33,9	(17.013.340)
İTTİFAK DIŞI	%12,4	(6.216.983)

PARTİLERE GÖRE DAĞILIM

AKP	%42,6	295 MV.
CHP	%22,6	146 MV.
HDP	%11,7	67 MV.
MHP	%11,1	49 MV.
İYİ PARTİ	%10,0	43 MV.
SAADET	%1,3	0 MV.
HÜDA PAR	%0,3	0 MV.
VATAN	%0,2	0 MV.
DİĞER	%0,2	0 MV.

MİLLETVEKİLİ SEÇİMİ
TOPLAM AÇILAN SANDIK
(%100) 188.080
TOPLAM SANDIK 188.080

KULLANILAN OY	51.183.729
GEÇERLİ OY	50.130.419
KATILIM ORANI	%86,2

(http://www.hurriyet.com.tr/secim/24-haziran-2018-secimleri/)

Seçim kurullarına yapılmış itirazlar henüz sonuçlandırılmadı. Kesin sonuçlar henüz açıklanmadı. Temmuz'un 4 veya beşinde açıklanması bekleniyor. Yukarıdaki tabloda sonucu değiştirecek büyüklükte olmayan küçük değişiklikler mümkündür.

Fakat şu çok nettir: AKP bu seçimin de açık ara birinci partisidir. Parlamentoda mutlak çoğunluğa sahip değildir, parlamento seçimlerinde kendine koyduğu hedefe varamamıştır. 1 Kasım seçimlerine göre yüzde 7 civarında oy kaybı vardır. 7 Haziran seçimlerine göre ise oranını yüzde 1 civarında arttırmıştır. AKP nereden bakılırsa bakılsın 16 yıllık iktidarı ertesinde de Türkiye'nin parlamento seçimlerinde yüzde 40 civarında kemik oyu olan birinci partisi konumundadır. Muhalefetin sözünü ettiği AKP'yi silip süpürecek onu iktidardan uzaklaştıracak dip dalgadan eser yoktur.

AKP eğer parlamentoda yasa yapımında, parlamento tam sayı toplanırsa, yani 600 milletvekilinin tümü mecliste olursa ve kendi yasa teklifine AKP dışından hiçbir partiden (MHP den de!) oy gelmezse! tek başına yasa yapamaz. Tek başına yasa yapacak çoğunluk için 6-7 eksiği vardır. Bu anlamda mecliste MHP'ye yasa yapmada muhtaçtır. Fakat AKP seçime MHP ile ittifak içinde girmiştir. Bu ittifakın meclis çoğunluğu, yasa yapmak için gerekli mutlak çoğunluğun (301) çok üzerindedir (344). "Cumhur İttifakı" bu meclisten istediği yasayı çıkarabilecek durumdadır. Kendi başına yapamayacağı tek şey anayasa değişikliğidir. (Bunun için gerekli sayı referanduma götürme şartıyla 360; referanduma gerek kalmadan

400'dür.) Buna karşı "muhalefet" partilerinin tümü birlikte hareket etmeleri hâlinde bile ne herhangi bir yasanın çıkmasını engelleyecek, ne de kendileri yasa yapacak durumda değildir. Yeni mecliste güç dengeleri böyledir.

Kaldı ki, geçilen yeni sistemde cumhurbaşkanı kendi atadığı bir kabineyle, cumhurbaşkanı hükümetinin kararnameleriyle yönetecektir. Parlamentonun desteği olmasa da yönetecek yetkiye ve konuma yasal olarak sahiptir. "Cumhurbaşkanlığı" yönetim sistemi, gerçekte olağanüstü hâlin olağan hâle gelmesidir. 24 Kasım seçimleri Recep Tayyip Erdoğan'a bütün siyasi iktidarı beş yıllığına veren sonuçla kapanmıştır. Tek kısıtlama yasa yapma konusunda MHP'ye muhtaç olunacak durumların ortaya çıkabilme olasılığıdır. Şu anda AKP/MHP ortaklığında, bu ortaklığı bozacak ağırlıkta bir çelişme yoktur. AKP, MHP'nin çizgisinde bir siyasete devam ettiği sürece de bu ittifak sürer. AKP'nin MHP çizgisinden uzaklaşması hâlinde bu ortaklığın bozulma olasılığı vardır. Fakat bu ortaklık bozulsa bile, RTE hükümeti varlığını sürdürür.

İleride AKP/MHP ortaklığının bozulması durumunun ortaya çıkması olasılığına karşı da AKP, seçimin hemen ertesinde seçim sonuçlarını ciddi bir biçimde masaya yatıran ve 2015 Kasım'ına göre kaybedilen 7 puanın nedenlerini sorgulamaya başlayan partidir.

Kısaca: 25 Kasım'dan itibaren AKP iktidarı, şimdi cumhurbaşkanı hükümetinin iktidarı olarak sürmektedir. Seçmen RTE'yi cumhurbaşkanı seçerek, tek başına ona hükümet kurma yetkisi vererek devam demiştir. AKP'ye ise desteğinde belli bir eksiltme yapmış, fakat onu açık ara birinci parti olarak tutmuştur, ona da devam ama kendini biraz düzelterek devam demiştir. Olan budur.

Tabii ki, bu gerçeği CHP başkanı Kılıçdaroğlu gibi ters yüz edip; AKP yüzde 7 üzerinde oy kaybetti. Ona yüzde 7 üzerinde oy kaybettirdik. Bu seçimin tek kaybedeni AKP'dir" diye kendini avutmak mümkündür. Ve tabii ki böyle yapıldıkça AKP hep yeniden kazanacaktır!

Tabii ki, AKP'nin 1 Kasım seçimlerine göre 7 puanlık kaybını kimi "Sol"!! yorumcuların yaptığı gibi "sonun başlangıcı", "çöküş' vs. adlandırıp kendini avutmak mümkündür. 7 Haziran 2015'de de böyle yapılmıştı. 1 Kasım'da durumun hiç de öyle istendiği gibi olmadığı görüldü. Şimdi ki "sonun başlangıcı" yorumları yeni bir yönetim sistemine geçildiği gerçeğini, bu yeni sistemde hükümetin meclisten çıkmadığını hâlâ anlamayan, kabullenmek istemeyen, dünde takılıp kalmış yorumlardır. Cumhurbaşkanlığı sisteminde yönetmek için mecliste mutlak çoğunluğa ihtiyaç yoktur! Görünen bir "sonun başlangıcı" filan da yoktur AKP açısından. En büyük partinin yüzde 50'ye yakın oy almaması, yüzde 42,6'da kalmasına, adeta zafer kazanmış gibi sevinen bir muhalefetin iktidar olma iddiası boş bir iddia olarak kalmaya mahkûm olur.

Seçim sonuçları bağlamında değerlendirilecek daha pek çok nokta vardır. Fakat burada sadece bu temel meselelerle sınırlıyoruz kendimizi. Ve bu seçimlerde seçim kampanyası sırasında ve ertesinde gözlemlediğimiz birkaç nokta üzerinde durarak kapatıyoruz:

SANAL DÜNYAYI BIRAKALIM, GERÇEK HAYATA BAKALIM…

Seçim sonuçları bir şeyi çok açık gösterdi: Burjuva muhalefetin ve onun "Sol"dan kuyrukçularının gerçekmiş gibi inandığı bir dizi şeyin gerçek hayatta karşılığı olmadığı görüldü.

■ Bir dip dalga efsanesi yarattı muhalefet kendi kafasında! AKP iktidarını silip süpürecek bir dip dalga. Bu dip dalga efsanesine göre halkımız artık AKP iktidarından bıkmıştı. Değişiklik istiyordu. AKP iktidarını devirmek için sandığın konmasını bekliyordu. Böyle bir dip dalganın olmadığı görüldü. Eğer ille de bir dip dalgadan söz edeceksek AKP+MHP+İYİ Parti+SP oylarının toplamının %65 olduğunu; buna CHP içindeki ırkçıları, Vatan Partisi içindeki ırkçıları kattığımızda demokrasi savunusu konusunda genel durumun hiç de iyi olmadığını tespit etmek zorundayız. AKP'nin dinciliği milliyetçilikle birleştiren siyaseti göz önüne alındığında böyle bir "dip dalga" beklentisinin yalnızca bir istek olduğu, bunun bir gerçekliği olmadığını bilmek için aslında seçimi beklemek gerekmezdi! Kuzey Kürdistan/Türkiye sosyolojik gerçekliğini birazcık bilen biri için bu "dip dalga"nın yalnızca bir istek olduğu belli idi. 'Sol', öncelikle de kendine devrimci diyenler isteği gerçekmiş gibi gören ve gösteren siyasetlerden kendini ayırmalıdır.

■ Burjuva muhalefet, kendine çalışan bir dizi anket şirketinin aslında çok az sayıda denekle yaptığı "araştırmalara" dayanarak, "bütün anketler"in "seçimin ikinci tura" kalacağını, meclisin çoğunluğunun da muhalefete geçeceğini ilan etti ve buna inandı. "Cumhur İttifakı"nı önde gösteren, cumhurbaşkanlığı seçiminin birinci turda Erdoğan lehine biteceğini dillendiren anketler "yandaş" anketler olarak kaale alınmadı. Anket şirketlerinin nasıl çalıştığını SONAR sahibi seçim sonrasında katıldığı bir TV programında açıkladı. Muhalefetin parasını verdiği bir şirket eğer onun istemediği bir sonucu açıklarsa, onun tabanı o şirket adına konuşanı "lime lime eder"di! Bu aslında Türkiye'de hangi taraftan olursa olsun anket diye sunulan manipülasyon malzemelerinin en az %90'nı için geçerli. 'Sol', özellikle de kendine devrimci diyenler bu anketleri bir kenara bırakmalı, hayatın içine girmelidir. Fakat hayatın içinin de "kendi mahallesi" olmadığının bilincinde yapmalıdır bunu. Kendi içine kapalı, kendi dar çevresi içinde kendi yarattıkları dünyayı gerçek dünya sananların, gerçek dünyayı anlamaları ve değiştirmeleri mümkün olmaz.

■ Bu "kendi mahallesi"nden dışarı çıkmama ve kendi mahallesinin "gerçeklerini" hayatın gerçekliği gibi görme hastalığı, şimdi sosyal medya denen ve dedikodu paylaştırma/yaygınlaştırma hızını olağanüstü boyutlara taşıyan medya yoluyla artık inanılmaz bir hâl aldı. Sandıklar açıldıktan, sayım başladıktan sonra bu sanal dünyanın, ne yazık ki birçok devrimci insan tarafından da doğruluğuna iman edilen ve paylaşılarak yayılan "gerçekleri"nden bazıları şunlardı:

* Bir sandıkta "uçan mürekkep" or-

taya çıkmıştı! Muhalif güçlere basılan Evet damgası kısa süre içinde silinip yok oluyordu!

*Muharrem İnce açıklama yapmadan önce onun kulağına bir şeyler fısıldayan kişi, Saray görevlisi idi! Dudak okuma yöntemi ile ne dediği çözülmüştü. Muharrem İnce öldürülmekle tehdit edilmişti!

*Muharrem İnce kaybolmuş, kaçırılmıştı! Saray'da esir tutuluyordu! İki albay onu eşini, çocuğunu kaçırmak ve öldürmekle tehdit edip, "Adam kazandı" mesajını yazdırmıştı!

*Muharrem İnce'nin eşi kaçırılmıştı! Muharrem İnce ölümle ve iç savaşla tehdit ediliyordu!

Muharrem İnce'nin kendisi ile ilgili kısmını ertesi günkü basın toplantısında "şizofrenik" bulduğu sanal dünya "gerçekleri" idi bunlar!

Bunlar gibi binlercesi her iki tarafın dezenformasyon trolleri tarafından her gün sanal dünyada yaygınlaştırıldı.

Solcuların öncelikle de kendine devrimci diyenlerin bu "sanal" dünya yalanlarından kendini ayırması gerekir. Kimden gelirse gelsin, hiçbir sanal dünya "haberine" doğruluğunu birkaç kaynak üzerinden kontrol etmeden, öncelikle de "karşı mahallenin aynı konuda yazdıklarıyla karşılaştırmadan inanmayın, paylaşmayın, yaygınlaştırmayın. Bunu yapmadığınız durumda bir yalanın yaygınlaştırılmasının ortağı ve aracı olursunuz!

EHVEN-İ ŞER SİYASETİNDEN KOPMADIKÇA DEVRİMCİ SOL BİR MUHALEFETİN GELİŞMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİR!

Yukarıda bu seçimlerin de gösterdiği gerçek durumu en kaba hatlarıyla göstermeye çalıştık. Durum kötü. Bugün Kuzey Kürdistan/Türkiye'de emekçi halkın çoğunluğu AKP Erdoğan iktidarının devamını istiyor. Açıkça azgın faşist ve aşırı milliyetçi şoven saldırgan bir siyasete destek veriyor. Burjuva muhalefetin kendisi de milliyetçilik söz konusu olduğunda AKP/MHP'den çok geri bir konumda değil. Hatta örneğin Suriyeli mülteciler konusunda AKP'den de ırkçı pozisyonlar savunuyorlar. Yani bunlar da demokratikleşme konusunda desteklenebilecek, birlikte hareket edilebilecek alternatifler değil. Geriye bir tek HDP kalıyor. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de anda burjuva demokrasisini savunan tek parti diyebileceğimiz parti bu. Bu parti ise bugün AKP'ye karşı olan herkesle "demokrasi cephesi" kurma hayali peşinde. Kendi kendini ve halkı kandırıyor objektif olarak. Bugün zaten dar olan devrimci potansiyel bu parti üzerinden sistem partilerinin bir bölümüne, sonuçta sisteme eklemleniyor. Buradaki temel hata demokrasi mücadelesinin ehven-i şeri, yani kötüler içinde daha az kötüyü iktidara getirme mücadelesi olarak kavranıp yürütülmesi. Bu demokrasi mücadelesinin reformist tarzda yürütülmesidir. Gerçek devrimciler, demokrasi için mücadeleyi reformist tarzda değil, devrimci tarzda yürütürler. Bizim faşizme karşı alternatifimiz gerici burjuva demokrasisi değil, işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir. Biz işçileri ve emekçileri, kötülerin içinde daha az kötü olanı desteklemesi için değil, kendi demokratik iktidarları için mücadelede örgütleme görevine sahibiz. İşçileri emekçileri ehven-i şer için

değil, gerçekten iyi olan, kendi iktidarları için mücadeleye çağırmak, örgütlemektir görevimiz.

Esasında ehven-i şer siyaseti, umutsuzluğun, umarsızlığın siyasetidir. Güçsüzlüğün siyasetidir.

Evet, güçsüzüz bugün. Önümüzde devasa görevler var. Ve biz az kişiyiz. Peki ama eğer bugünden gerçek iktidar hedefi için mücadeleyi, işçileri örgütlemeyi merkeze koymazsak, nasıl güçleneceğiz? Egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşlarında objektif olarak onların bir bölümünün kuyruğuna takılarak mı? Hayır, böyle güçlenilmez.

Güçlenmenin yolu doğru devrimci, komünist siyaseti kitlelere bütün fırsatlardan yararlanarak taşımaktır. 24 Haziran seçimlerinde bu ancak boykot siyaseti ile 'sizin bu demokrasinin d'sinin yanından geçmediği seçim sahtekârlığı oyununuzun figüranı olmayacağız' diyerek, halka bu şartlarda yapılacak bir seçimin en baştan gayrı meşru olduğunu ilan ederek, "hiç birine oy yok!" çağrısı ile yapılabilirdi. Biz gücümüz ölçüsünde bunu yaptık. Bunu yaparken yanlış bir siyaset yürüten ve halka hangi şartlar altında olursa olsun mecliste siyaset yapılmalı diyen, eleştirilere rağmen seçimlere katılmakta ısrarlı olan HDP'nin seçim kampanyasına fazla zarar vermeden yapmaya çalıştık. Onların seçim kampanyasını hedef almadık. Kuşkusuz HDP'nin bütün engellemelere rağmen parti olarak girdiği parlamento seçimlerinde barajı aşmış olması başarıdır. Ancak bu başarı abartılmamalı, başarının bir bölümünün "emanet" oylar olduğu gerçeği yok sayılmamalıdır. Ayrıca sonuçta bu başarının egemen burjuvazinin hanesine de Türkiye'de demokrasi olduğunun bir işareti olarak yazılan bir başarı olduğu da unutulmamalıdır. Ne diyor Kılıçdaroğlu "Türkiye siyasetinin bütün renklerini parlamentoya taşımayı başardık!" Ne güzel! çok renkli, fakat fazla fonksiyonu olmayan bir parlamentomuz var!!!

Kötümser miyiz? Umut yok mu?

Hayır, kötümser değiliz! Bu yıkılası düzen sonsuz değildir. Mutlaka yıkılacaktır. Onu yıkacak özne de bellidir: İşçi sınıfı ve bütün emekçiler ve ezilenler! Umut bu sınıfların örgütlenmesinde, sınıf mücadelesinde, işçi sınıfı önderliğinde devrimdedir! Devrimciler ne kadar hızlı bir şekilde ehven-i şer siyasetinden kopup gerçek devrimci pozisyonlara evrimlenirse, işçi sınıfının ve emekçilerin karartılmış bilinçlerinin daha da karartılmasına destek olmaktan uzaklaşırlarsa, işimiz o kadar kolaylaşır.

Biz bu bilinçle;

UMUT İŞÇİ SINIFININ,
EMEKÇİLERİN, EZİLENLERİN
ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİNDE!
KURTULUŞ DEVRİMDE!

diyoruz.

Devrimci örgütlerin saflarında mücadele eden herkesi, bütün işçileri ve emekçileri Bolşevik Partimizin belgelerini edinmeye, okumaya, tartışmaya…

Bolşevik saflarda yerini almaya çağırıyoruz.

3 Temmuz 2018 ■

Gerçekten demokrasi isteyen devrim mücadelesine sarılmalıdır!

İşçi ve emekçilere bütün çizgi boyunca gericileşmiş olan burjuva demokrasisi değil, gerçek demokrasi gereklidir. Gerçek demokrasi, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçilerin ve tüm emekçi yığınların burjuvazi üzerindeki diktatörlüktür. Proletaryanın iktidarında, işçilerin emekçilerin demokrasisi gereklidir.

Böyle bir demokrasinin neleri gerçekleştirebileceğini Lenin ve Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği deneyimi göstermiştir; Mao Zedung önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti deneyimi; Doğu Avrupa'da İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan komünist ve işçi partilerin önderliğindeki demokratik ülkelerin deneyimi göstermiştir.

Bütün bu ülkelerde burjuvazinin –hem de komünist partiler içinden çıkıp gelen yeni burjuvazinin– iktidarı ele geçirmiş olmaları, tarihi gelişme açısından geçici bir yenilgidir. Devrimlerin gerçek tabanlarına oturması, amaçlarını eksiksiz gerçekleştirebilmesi için yüzlerce yıl gereklidir. Hele hele insanlık tarihinde onbinlerce yılın sınıflı toplum tarihini kapatacak, tüm sınıflı toplumları tarihe gömecek sosyalist/komünist devrimler için bu çok daha geçerlidir.

İşçilere, emekçilere gerekli olan demokrasi işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir, sosyalist demokrasidir. Sömürüye izin vermeyen, sömürücülere demokrasi tanımayan bir demokrasidir bu.

Büyük insanlığın, emekçilerin demokrasisi, uğrunda mücadele edilmesi gereken demokrasi bu demokrasidir. Bu demokrasi mücadelesi, gerçekte sömürüyü, sömürü sistemini yıkmayı hedefleyen devrim mücadelesinin bir parçası olarak yürütülmek zorundadır. Gerçek anlamda demokrasi isteyen, gerçek anlamda faşizmi, olağanüstü hâli tarihin çöplüğüne gömülmesini isteyen, faşizmin ekonomik temelini, tekelci sermaye diktatörlüğünü, emperyalizmi yıkmaya yönelmek, devrime yönelmek, devrim için mücadele etmek zorundadır.

Burjuvazinin diktatörlüğü şartlarında, emekçiler için hep sınırlı olacak olan demokratik hakları elde etmenin yolu da devrim mücadelesidir. İşçi sınıfı gerçek demokrasinin taşıyıcısıdır. İşçi sınıfının devrim için ve devrimde en önemli silahı Bolşevik Parti'dir.

Devrim, işçi sınıfı ve emekçiler adına iyi örgütlenmiş ve silahlanmış küçük azınlıkların işi değildir. Devrim, bizzat işçi sınıfı ve emekçilerin kendi davası, kendi işidir. Devrim, o devrime önderlik eden iyi örgütlenmiş, bilinçli, öncü bir kesim olmadan gerçekleşemez. Devrimci bir örgüt olmadan başarılı bir devrim mümkün değildir. Lenin'in Ne Yapmalı'da "Bana bir devrimci örgüt verin, dünyayı yerinden oynatayım" dediği budur. Öncü örgüt olmadan devrim olmaz. Fakat en iyi örgütlü, bilinçli, öncü, önder kesim, öncü örgüt de devrimin gerçek öznesi olan sınıf veya sınıflar olmaksızın, onlar bizzat devrim için ayaklanmaksızın devrim "yapamaz". Devrimin öznesi olan sınıf veya sınıflar

ayaklanmadan, en iyi halde devrim yapma adına kendini ve kitleleri kandırır, devrim yapma, devrimcilik yapma adına, öncü savaşı yürütür, egemen sınıfla, onun devletiyle temsil ettiğini iddia ettiği sınıf veya sınıflar adına temsilci olarak kendisi vuruşur. Böyle bir vuruşmanın sonucu genelde yenilgi, devrimci potansiyelin çarçur edilmesidir.

Devrim, eski sömürücü toplumdan bütünüyle ve çok yönlü kopuş, tam bir altüst oluştur. Sadece bir sömürü sistemine değil, tüm sömürüye son verecek böyle köklü bir devrim, ya o devrimden çıkarı olan sınıf tarafından taşınacak, ya da en iyi halde hâlde komünizme giden uzun yolda, yolun belli bir yerinde kesintiye uğrayacaktır. Varolan sömürü sistemlerinin sonuncusu kapitalist/emperyalist sistemdir. Bu sistemin gerçek ürünü olan ve bu sistem içinde sonuna dek devrimci olan tek sınıf "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok, kazanacakları yeni bir dünya" olan işçi sınıfıdır. Demokrasinin sonuna kadar ilerletilmesinden, devrimin komünizme kadar kesintisiz sürdürülmesinden çıkarı olan, bu yüzden kendisi ile birlikte tüm insanlığı sömürüden kurtarma tarihi görevine sahip olan işçi sınıfıdır. Gerçek demokrasi düşüncesinin ve mücadelesinin taşıyıcısı da objektif olarak işçi sınıfıdır.

İşçi sınıfı henüz sınıf bilincine varmamış bile olsa, bu böyledir. İşçi sınıfını, onun sınıf bilinci olan komünizm ile birleştirmek, işçi sınıfı hareketi ile komünist hareketin birliğini sağlamak Bolşeviklerin görevidir. Bu görev; tabii ki yalnızca bizim değil, işçi sınıfı adına konuştuğunu ilan eden diğer grupların, partilerin de görevidir. Fakat gerçek anlamda hiçbiri bu görevi yerine getirmemektedir. Kimileri işçi sınıfını reform mücadelesinin dar sınırları içine hapsetmekte, işçi sınıfının andaki bilinç ve örgütlenme seviyesinin geriliğini sağcı siyasetlerinin, hareketin kuyruğuna takılmanın gerekçesi yapmaktadır. Kimileri de işçi sınıfı devrimini savunduklarını söyledikleri hâlde, sınıf içinde uzun süreli, sistemli faaliyet yürütme onlara zor gelmekte, küçük burjuva yığınlar içerisinde çalışmayı tercih etmektedirler. Bunlar, kazandıkları insanları kısa sürede devrim hayalleri ile eğitip, işçi ve emekçiler adına "öncü savaşı"na sürmektedir. Bu mücadeleyi ciddiye alıp toprağa düşenlerin cesetleri üzerinde "şehit" edebiyatı yapılmaktadır. Anma toplantıları yapılmakta, "Devrim şehitleri" üzerine nutuklar atılmaktadır! Yeni kazanılan insanlarda, aynı şekilde "öncü savaşı" çizgisi temelinde âdeta bir değirmenin un öğütmesi gibi öğütülmektedir. Bir kez daha bu örgütlerin tabanındaki bütün samimi devrimcilere sesleniyoruz:

Bolşeviklerin çizgisini inceleyin! Dünya tarihini, Türkiye toplumunu yalnızca örgütünüzün söyledikleri üzerinden değil, değişik kaynaklardan inceleyin! 46 yıldır temcit pilavı gibi tekrarlanan "yarı-sömürge, yarı-feodal", "halk savaşı" teorilerini sorgulayın! Kendi özgür incelemeniz temelinde, örgüt baskısından uzak bir biçimde yapın seçiminizi! Devrimci örgütlenme takım veya tekke değildir. Takım tutmayın, tekkeci olmayın! Fanatik taraftar değil, düşünen, sorgulayan, araştıran, kendi kafasıyla karar veren gerçek devrimciler, komünistler olun! Dünyayı değiştirme mücadelesinde en büyük katkıyı sağlamanın yolu budur. Gerçekten devrim istiyorsanız, şimdiye kadarki bütün alışkanlıklarınızı unutun! Komünist olmayı hedefleyin! Bunun için çalışın!..

Devrimci mücadele her zaman yasallığın sınırlarına toslayıp, onları içinde bulunan her anda uygun yöntemlerle aşan bir mücadeledir. Bugün kimi devrimci grupların ve çok devrrrrrimci olarak gördükleri bombalama, molotoflama vb. eylemler, işçi sınıfından kopuk, halktan kopuk ve fakat halk adına gerçekleştirilen "öncü savaşı" eylemleridir. Bu eylemler, andaki sınıf mücadelesinin durumu ve ihtiyaçları açısından yanlış eylemlerdir. Bu eylemlerin bugün işçi sınıfının bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi temel görevine zerrece hizmeti yoktur. Tersine bu eylemler işçi sınıfı arasında onları devrimcilerden uzak tutan bir işleve sahiptir. Devrimci gruplar, kendi aralarında "en militannnn" ve "en devrrrrrimci"nin kim olduğu konusunda büyük bir rekabet ve yarış içindedir. Devrimci gruplar, "öncü savaşı" tarzı eylemlerle kendi tabanlarına gaz vermektedir.

Bugün ülkelerimizde yapılması gereken çalışma şudur: Komünistlerin önünde duran acil görev, komünist örgütün inşasını derinleştirmektir. Ayrı kulvarlarda yürüyen işçi hareketi ile komünizmi birleştirmektir. Komünist bir örgütü işletme hücreleri temelinde inşa etmektir. Uzun vadede devrimin zaferi, işçi sınıfının gerçek iktidarı bu çalışmanın başarısına bağlıdır. Komünistler uzun soluklu bir çalışma yürütmek zorundadır.

Komünizm için mücadele etmek isteyen bütün samimi devrimcileri, kitlelerden kopuk "öncü savaş"çı eylem çizgilerini sorgulamaya çağırıyoruz. Doğru eylem çizgisi, içinde bulunulan anda işçi sınıfının ve emekçi yığınların bilinçlenmesine ve örgütlenmesine en büyük katkıyı yapan eylem çizgisidir.

19 Mayıs 2018 ■

Katledilişinin 45. Yıldönümünde İbrahim Yoldaş Mücadelemizde Yaşıyor, Yaşayacak!

18 Mayıs 1973, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın tutsak bulunduğu Amed zindanında hunharca katledildiği tarihtir. İbrahim, dört aya yakın süren tutsaklık döneminde ser verip, sır vermeyen komünist önderdir. O, komünist tavrıyla zindanı faşistlere karşı mücadelenin bir arenası hâline getiren önderdir. Onun karşısında yenilen faşistler çareyi onu katletmekte buldu!

İbrahim, Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi (TİİKP) içinde çalışıyordu. TİİKP, yayın organlarının adı "Şafak" ve "Proleter Devrimci Aydınlık" (PDA)'tı.

TİİKP içinde başını İbrahim'in çektiği

marksist-leninist bir muhalefet oluştu. Bu muhalefet başlangıçta TİİKP içindeki mücadeleyle, TİİKP'i marksist-leninist bir yörüngeye sokabileceğini düşünüyordu. Oldukça kısa ve fakat şiddetli yürüyen ideolojik mücadele süreci içinde, TİİKP'in revizyonist önderliğinin komplocu yöntemleri sonucu, TİİKP'in marksist-leninist bir yörüngeye çekilmesinin mümkün olmadığı görüldü. İbrahim önderliğindeki marksist-leninist muhalefetin revizyonizme karşı mücadelesinin ürünü olarak, 9-10 Şubat 1972'de, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) Kararı" yayınlandı. Bu karar pratikte marksist-leninist muhalefetin, revizyonist önderliğe karşı açık savaş ilanı ve tüm marksist-leninistlere isyan etme çağrısı idi. Bu kararın üzerinden iki ay geçmeden, 24 Nisan 1972'de, İbrahim önderliğindeki marksist-leninist kadrolar, TİİKP ile tüm örgütsel bağlarını kestiler. Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML)'in kuruluşunu ilan ettiler. İbrahim şöyle diyordu:

"Şimdi biz, herkesin gözü önünde yükseklere bir bayrak çekiyoruz. Bu bayrak, proletaryanın kızıl bayrağı olacaksa, onun kızıllığını bozan bütün lekeler, ciddi ve titiz bir çabayla silinip atılmalıdır." ("TİİKP Program Taslağı'nın Eleştirisi"nden)

"HERKESİN GÖZÜ ÖNÜNDE YÜKSEKLERE ÇEKTİĞİMİZ BAYRAĞIN, PROLETARYANIN KIZIL BAYRAĞI OLUP OLMAYACAĞI, İŞARET ETTİĞİMİZ LEKELERİN TEMİZLENİP TEMİZLENMEYECEĞİNE BAĞLIDIR. BİZ, BÜTÜN SAMİMİYETİMİZLE BU LEKELERİN TEMİZLENMESİNİ İSTİYORUZ." ("TİİKP Program Taslağı'nın Eleştirisi"nden)

İbrahim, şimdiki Vatan Partisi'nin öncülü olan Şafak revizyonizminin ipliğini pazara çıkardı. Kemalizmin ilericilik olduğunu savunan Şafak revizyonistlerine karşı, Kemalizmin Türkiye'de burjuvazinin faşist diktatörlüğünün ideolojisi olduğunu ortaya koydu. Proletarya diktatörlüğünü teorik düzeyde bile savunamayan Şafak revizyonistlerine karşı, proletarya diktatörlüğünün sınıfsal niteliği, sosyalizm için mutlak gerekliliği ve görevleri konusunda esas olarak marksist-leninist görüşler savundu. İbrahim, proletarya önderliğindeki devrimin ancak işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselen bir örgütlenme ile sözkonusu olabileceği görüşünü kendine rehber edindi. İbrahim, demokratik devrimde milli burjuvazinin ikili karakterini çok net olarak ortaya koydu.

Türk şövenizmini savunan Şafak revizyonistlerine karşı İbrahim, ulusal sorunda marksist-leninist teoriyi Kuzey Kürdistan/Türkiye'nin somutuyla ustaca birleştirmeyi başardı. Şafak revizyonistlerinin Türk şovenisti düşünceleri, devrimcilik ve komünistlik adına pervasızca savunduğu ve hemen hemen hiçbir ezilen ulus ve ulusal azınlık hareketinin olmadığı bir dönemde, İbrahim, Kuzey Kürdistan/Türkiye'de ulusal sorunu marksist-leninist tarzda ele alarak, Kürt ulusunun varlığını ve ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını ve tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini açık seçik savundu; çözüm yollarını, uygulanacak temel politikaları ortaya koydu.

İbrahim, antifaşist mücadeleyi düzen sınırları içinde tutmak isteyen Şafak revizyonistlerine karşı, faşizme karşı mücadelenin devrim mücadelesi olarak yürütülmesi gerektiğini doğru olarak savundu, reformlar için mücadelenin devrime tabi kılınarak ele alınması gerektiğini ortaya koydu.

İbrahim, faşist diktatörlüğe karşı "en geniş burjuva demokrasisini" savundu. Burjuva demokrasisini savunmasının nedeni, faşizme oranla burjuva demok-

rasisinde proletaryanın nihai hedefine varması için örgütlenme vb. koşulların daha iyi olmasından ötürü idi. Nihai hedef proleter demokrasidir. Nihai hedefin zamanı geldiğinde burjuva parlamentosu kaldırılıp atılacaktır.

"Komünistler, ister parlamenter maskeli olsun, ister bu maskeyi de bir kenara fırlatsın, faşist diktatörlüğün bütün biçimlerine karşı, en geniş burjuva demokrasisini savunurlar. Burjuva anlamda da olsa, en demokratik bir seçim sistemiyle seçilen bir parlamentoyu, proletaryanın serbest örgütlenme hakkını vb. faşist diktatörlüğe karşı savunurlar. Çünkü böyle bir diktatörlük, faşist bir diktatörlüğe kıyasla proletaryanın nihai hedefine ulaşması bakımından daha elverişli şartlar yaratır."

Fakat burjuva parlamentosu "kitleler için vadesini doldurduğunda", komünistler, en demokratik olanını bile kaldırıp bir kenara fırlatırlar." ("Nisan Toplantısı" başlıklı yazıdan)

İbrahim, devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü müfrezesi komünist partisinin mutlak gerekliliğini, söz konusu partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini 1972'de en açık şekilde anlayan ve bu yönde de adım atan örnek önderdir.

O, burjuvazinin faşist devletini devrimci şiddetle yıkıp, yerine demokratik halk diktatörlüğünü kurmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmin inşasına atılmak ve komünizm hedefiyle hareket edebilmek için öncelikle illegal bir komünist partisi çekirdeğinin yaratılması zorunluluğu ve gerekliliğini kavrayıp, buna göre hareket eden komünist önderdir.

"Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un yaptğı gibi kendimize komünist partisi adını vermeliyiz. Komünist sıfatını hiçbir tereddüde düşmeden benimsemeliyiz. Fakat bu yetmez. Çünkü, birinci olarak, ülkemizde bu şanlı sıfatı kendisine yakıştıran revizyonist bir burjuva kulübü vardır. Ve biz kendimizi bu kulüpten kesinlikle ayırmak zorundayız. İkinci olarak, komünist adını alan partilerin çoğu bugün revizyonizmin ve reformizmin batağına batmışlardır. Bunlar proletaryanın değil, burjuvazinin partileridir. Devrimin değil, karşıdevrimin aracıdır. Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde bu partiler, burjuvazi ve gericiler üzerinde proletarya diktatörlüğünün değil, işçiler ve diğer emekçi halk üzerinde burjuva diktatörlüğünün aracıdır.

Biz kendimizi bunlardan da kesinlikle ayırmalı, komünist kelimesine ilave olarak Marksist-Leninist sıfatını da kullanmalıyız." (İbrahim Kaypakkaya, TİİKP Program Taslağı'nın eleştirisinden)

Biz işçi sınıfı hareketiyiz, onun öncü müfrezesiyiz. Köylü hareketi asla değil. Ülkemizin bugünkü somut şartları bize köylülükle ilgili görevler yüklüyor, ama bu geçicidir, bizi asıl görevimize yaklaştıran geçici bir adımdır. Köylülük, kitle olarak, bir bütün olarak, "üretim araçlarının özel mülkiyeti alanında" bulunmaktadır. Ve kapitalist toplumun temelinin muhafazasından yanadır. Köylülük, modern sanayi karşısında dağılan ve yok olmaya doğru giden bir sınıftır. Oysa proletarya, mülkiyetle bütün bağlarını koparmıştır. Modern sanayiin özel ürünü ve asıl ürünüdür. Modern sanayiin gelişmesiyle birlikte gelişir ve güçlenir. Geçmişi değil, geleceği temsil eder. Yok olanı değil, büyüyüp gelişeni temsil eder. Özel mülkiyetin muhafazasını değil, kesinlikle ortadan kaldırılmasını ister. Bu nitelikleri dolayısıyla da, toplumun bütün emekçi kesim-

lerinin, bu düzenden acı çeken insanlığın tümünün kurtuluşunu, tarih, işçi sınıfının omuzlarına yüklemiştir." ("TİİKP Program Taslağı'nın Eleştirisi"nden)

"Demokratik halk diktatörlüğü gerçekleştirildikten sonra, önderliği elinde bulunduran proletarya, yoksul ve aşağı orta köylülerle birleşerek durmaksızın proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmeli ve sosyalizmin inşasına girişmelidir."

O, Şafak revizyonizminin legalist, laçka örgütlenme plânı ve uygulaması karşısına, merkezinde meslekten devrimcilerin bulunduğu sağlam illegal örgüt leninist plânı ile çıkan komünist önderdir.

O, örgüt içi ideolojik mücadelenin Leninist ifadesi olan, ilkeli açık ideolojik mücadeleyi kavrayıp buna uygun davranan ve PDA/Şafak revizyonistlerinin kapalı kapılar ardında tezgâhladıkları komplolara rağmen ilkeli mücadeleden şaşmayan, bu alanda da örnek olan bir komünist önderdir.

İbrahim, 1972'de, şimdiki Vatan Partisi'nin öncülü olan "Şafak" revizyonistlerinin hainliğini ortaya çıkardı. 46 yıl önce İbrahim, "Şafak" hareketinin önderi olan Doğu Perinçek'in hangi yöne evrimleneceğini açıkça ortaya koydu. İbrahim şöyle yazıyordu:

"Hizipçi ve bölücü olanlar, revizyonist çizgide ısrar edenlerdir. Bütün eleştirilere rağmen hatalarını düzeltmeyenler, düzeltmemekte ısrar edenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, samimiyetle özeleştiri yapmak yerine, sadece çok sıkıştıkları zaman, revizyonist özü yeni bir biçimle kamufle edenlerdir. Hizipçi olanlar, kendilerine eleştiri yönelten kadrolardan örgütün imkânlarını esirgeyenler, kendilerine yağcılık ve dalkavukluk yapanlara bütün imkânları sergileyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, örgüt içinde körü körüne itaati, dalkavukluğu, sırt sıvazlamayı teşvik edenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, kendilerine gelince her şeyi iyi, başkalarına gelince her şeyi kötü gösterenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, örgüt içi eleştiriyi bastırmaya çalışanlardır. Kendilerine yönelen eleştirileri kadrolardan gizleyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, kendilerini eleştiren kadroları iğrenç bir iftira ve dedikodu kampanyası ile yıpratmaya, diğer kadroların gözünden düşürmeye, tecrit etmeye çalışanlardır. Hizipçi ve bölücü olanlar, eleştiri mekanizmasını işleten kadrolar aleyhine sinsi planlar hazırlayanlardır. Bu gibi kadrolara silahlı komplolar düzenleyenlerdir. Hizipçi ve bölücü olanlar, hem demokrasi hem de merkeziyetçilik ilkesini çiğneyerek kendilerine en aşırı demokrasiyi, Marksist-Leninistlere de en aşırı merkeziyetçiliği uygulamak isteyenlerdir. Burjuva önderlik, bütün bu özellikleriyle hizipçiliğin ve bölücülüğün en tipik örneklerini vermiştir."

Revizyonistler, revizyonist çizgide ısrar ederek karşıdevrim saflarına vardılar. Hatalarda ısrar etmenin vardığı yer karşıdevrimdir. Vatan Partisi'nin öncülü olan Şafak/PDA hareketi, eleştiri karşısında kadrolara sinsi plânlar hazırladılar. Burjuva önderlik bugün faşist bir partiye evrimlendi. Vatan Partisi ve onun şefi Doğu Perinçek karşıdevrimcidir. Vatan Partisi, faşist T.C. devletinin bir numaralı savunucusu ve burjuvazinin siyasi temsilcisidir. Vatan Partisi, İttihat ve Terakki'nin günümüzdeki temsilcisidir. Vatan Partisi, Türk ırkçısı bir partidir. Vatan Partisi ile Milliyetçi Hareket Partisi arasında özde bir fark kalmamıştır. 46 yıl önce örgüt içerisinde demokrasi yoktu. Muhalifler kimi ayak oyunları ve silahlı komplolar ile susturulmaya çalışılıyordu!

İbrahim'in dikkat çektiği komplo Halil Berktay'ın Doğu Perinçek'e yazdığı mektuptur. Şöyle yazıyor Halil Berktay:

"Musa (Muzaffer Oruçoğlu-BN) ve Seyit (İbrahim Kaypakkaya-BN) bayrak açmışlar… Rüstem (Bora Gözen-BN) oraya varınca hiçbir şey olmamış gibi merkezin fikir ve eleştirilerini dinlemek için kendilerini çağırdığını söyleyecek, allem kalem edip, bunları Ankara'ya yollamayı başaracak. Biz onları Ankara'dan buraya kılavuz ile getireceğiz. (Yani Söke'ye-BN) *Burada tevkif edip gerekeni yapacağız. Kemal idam edilmeleri gerektiğini belirtti. Şahsen bu fikre çok sempati duyuyordum..."* ("Halk Düşmanlarının Gerçek Yüzünü İyi Tanıyalım", Le-Ya Yayınları, s.107, Ocak 1979, İstanbul)

İbrahim'i öldürmeyi plânlayan Halil Berktay'dır. Halil Berktay, 12 Mart faşist diktatörlüğü tarafından yakalandığında tıpkı Doğu Perinçek gibi tüm bildiklerini polise anlatan kişidir. Bu tavırları ile Doğu Perinçek/Halil Berktay, devrimcilerin direnme azminin bir parçası olmadıklarını daha o zaman ortaya koydular. Revizyonistler, Ankara'da, İrfan Çelik'e, "Partiye zarar veren hizipçi iki kişi Ankara'ya gelecek. Parti disiplinine göre hesap sorulacak. Onları al Söke'ye getir. Eğer gelmezler, itiraz ederlerse, bağlayıp bir minibüsle getirin ya da gönderin!" denilerek, isim verilmeden İbrahim ve Muzaffer Oruçoğlu'nun tarifleri yapılır. İbrahim'i öldürme görevini İrfan Çelik'e veren TİİKP Ankara sorumlusu Nuri Çolakoğlu'dur. Ankara'ya gelen İbrahim ve Muzaffer, Nuri Çolakoğlu ile görüşür. İbrahim, revizyonistlerden ayrılmayı kafasına koymuştur. Nuri Çolakoğlu ile yaptığı konuşma sırasında, İbrahim, "Çakır (İrfan Çelik), Ankara'da ise onunla görüşmek istiyorum", der. Nuri Çolakoğlu, İbrahim'e "Çakır'ı nereden tanıyorsun?" diye sorar. İbrahim, "Yakın arkadaşımdır. Çapa'dan tanıyorum." Cevabını verir. İbrahim'in "Çakır-İrfan Çelik"i tanıdığını öğrenen Nuri Çolakoğlu, İrfan Çelik'e, "Aksilik çıktı. Hizipçilerle birlikte Söke'ye gitmeyeceksiniz", der. Böylece uygulanmak istenen komplo plânı uygulanamaz. Daha sonra İrfan Çelik, bu komployu İbrahim'e anlatır.

(…)

"Onlar, hizipçiliğin ve bölücülüğün sayısız örneklerini vermişlerdir. Bugün masum pozlara bürünerek kendilerinin sonuna kadar iyi niyetli(!) davrandıklarına, bölünmeye engel olmak(!) için ellerinden geleni yaptıklarına, ama bizlerin hizipçilikte ve bölücülükte(!) ısrar ettiğine kadroları inandırmaya çalışıyorlar. Birlik üzerine dramatik nutuklar atıyorlar. Bizlere küfürler yağdırıyorlar. Bütün bunlar, kendilerinin hizipçiliğin ve bölücülüğün en alçakçasını, ikiyüzlülüğün, sahtekârlığın, ihanetin en âlâsını yaptıklarını kadroların gözünden saklamak içindir. Bütün bunlar, suçluluğun verdiği telaştandır.

İflah olmaz burjuvaların hâkim olduğu partilerde, marksist-leninistlerin kendi aralarında birleşerek bunlara karşı mücadele etmeleri hizipçilik değildir. Tarihi bir görevdir. Proletaryaya ve emekçi halka karşı vazgeçilmez bir yükümlülüktür. Hizipçi olanlar, iflah olmaz burjuvalardır. Çünkü bunlar, kendi küçük kliklerinin menfaati adına proletaryanın ve emekçi halkın menfaatlerine sırtlarını çevirmişlerdir. Çünkü bunlar, kendi küçük kliklerinin menfaati adına proletaryanın ve emekçi halkın birliğini baltalamışlardır. Halkın menfaati ile partinin menfaati çeliştiği zaman marksist-leninistler, halkın menfaatinden yana çıkarlar. Bu hizipçilik değildir. Partinin menfaati adına, halkın menfaatlerinin karşısında yer almak, işte budur hizipçilik.

Marksist-Leninistler, halkın menfaati ile, partinin menfaatinin aynılaşmasını istiyorlardı. Bu da ancak, burjuva önderli-

ğin partiyi soktuğu teslimiyet ve ihanet yolundan onu ayırmakla mümkündü. Burjuva önderliği eleştiri ve ikna yoluyla düzeltmek imkânsız olduğuna göre yapılacak şey, iflah olmazları tecrit etmek, ihanete giden yollarında yalnız başlarına bırakmak, partiyi ve kadroları devrim yolunda birleştirmektir. Kim ki bu çabayı hizipçilik olarak niteler, o kimse, "birlik" adına, halka ihanet yolunda yürümeyi mübah görüyor demektir. Evet, biz birlik istiyoruz, en yüce amacımızdır bu. Ama nasıl bir birlik? Proletaryaya ve emekçi halka ihanet yolunda bir "birlik" mi? Biz böyle bir "birlik"te yokuz. Böyle bir "birlik" ne kadar bölünürse, o kadar iyidir. İhanetin elebaşlarına kadar tecrit edilirlerse, o kadar iyidir. Böyle bir "birlik"i baltaladığımız için revizyonist klik bizi "bölücülük"le itham ediyorsa, biz böyle bir "bölücülük"ü severek kabulleniriz. Proletaryaya ve halka hizmet yolunda bir birlik mi? Biz böyle bir birliği candan arzuluyoruz. Bu birliği baltalayanların en amansız düşmanlarıyız. Burjuva önderliğe karşı yürüttüğümüz mücadelenin bir sebebi de onun böyle bir birliği sürekli olarak baltalamasıdır; revizyonizm yolunda, yani halka ihanet yolunda bir "birlik" istemesidir.

(…)

Bize "bölücü ve hizipçi" diyen burjuva baylar! Siz önce kendinizin iflah olmaz revizyonistler olmadığınızı ispatlayın. Sizin parti disiplini dediğiniz şeyin, proletaryanın ve emekçi halkın menfaatleriyle çelişmediğini ispatlayın! Bunu ispatlayamadığınız müddetçe bölücülük ve hizipçilik isnatlarınız birer kuru iftira olmaktan ileri gidemeyecek, sizler de adi iftiracılar olarak kalacaksınız." ("Hizipçi" ve "Bölücü" Olan Kimdir? başlıklı yazıdan)

46 yıl önce İbrahim'in yazdıkları birer birer doğrulandı. Hizipçi ve bölücü olanlar, karşıdevrim saflarında konakladılar. İbrahim, içinde çalıştığı Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'nin (Proleter Devrimci Aydınlık) yönetiminin iflah olmaz revizyonistler olduğunu gördüğünde, revizyonist yönetimin disiplinini reddederek TKP/ML'yi kuran bir önderdir.

İbrahim öldürüldüğünde 24 yaşındaydı. İbrahim'in katledilmesi ile uğrunda mücadele ettiği davaya, emekçi halkların kurtuluşu, devrim, demokrasi, sosyalizm, komünizm davasına ağır bir darbe vuruldu. İbrahim, TKP/ML içinde belirleyici bir konuma ve role sahipti. İbrahim yoldaş sonrasında parti içerisinde önemli bir boşluk doğdu. Fakat faşistler İbrahim'i katletmekle komünizm davasına ağır darbe vurmalarına rağmen, gerçek amaçlarına, komünizm davasını durdurma amacına ulaşamadılar, hiçbir zaman da ulaşamayacaklar. 1970'lerde Kuzey Kürdistan/Türkiye topraklarında komünist örgütlenmenin yeniden dirilmesinin adıdır İbrahim Kaypakkaya.

İbrahim'in 1972'de kaldırdığı komünizm bayrağı bugün Bolşeviklerin mücadelesinde yaşıyor, yaşayacak...

1981'den bu yana İbrahim'in çizgisinin marksist-leninist özüne sahip çıkarak, o çizginin yanlışlarını bilimsel bir araştırma temelinde ve pratikte de aşarak, gerçek bir Bolşevik Parti'nin inşası onurlu görevini yürütüyor Bolşevikler. 1973'de faşist cellatlarca katledilen İbrahim'in davası bugün de Bolşeviklerin mücadelesinde yaşıyor, yaşayacak.

İbrahim komünisttir. Önemli olan İbrahim'i komünistçe sahiplenmek ve savunmaktır. Çünkü İbrahim'in temel niteliği onun bir komünist önder olmasıdır. İbrahim'i gerçekten savunmak onun uğrunda mücadele edip, öldüğü davayı kavramak, onu sürdürmektir.

5 Mayıs 2018 ■

Burjuva Demokrasisi mi, Doğrudan Demokrasi mi?

Günümüz dünyasında, burjuva anlamda parlamenter "demokratik" sistemle yönetilen ülkelerin sayısı oldukça azdır. Emperyalist ülkelerde uygulanan burjuva demokrasisi, sonuç itibarı ile burjuva diktatörlüğüdür. Burjuva demokrasisinin iyi işlediği emperyalist ülkelerde de üstten alınan faşist tedbirlerle sürekli faşistleştirilme durumundadır. Emperyalizme bağımlı ülkelerin büyük bölümünde "parlamenter demokrasi" kurumları, faşist diktatörlüğün yüzüne geçirilmiş bir maskedir. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de olduğu gibi...

Burjuva demokrasisi kuvvetler ayrılığı ilkesine göre şekillenir. Bu lafta birbirinden ayrı ve bağımsız olan, ve yine lafta birbirlerini denetleyip, dengeleyen kuvvetler yasama yürütme ve yargıdan oluşur. Kitlelerin bu kurumlar üzerinde gerçekte denetim imkânı yoktur. Kitlelere danışılan yer seçimlerdir. Dört-beş yılda bir seçimler yapılır. Burjuva demokrasisinin en temel özelliği, kitleleri hiçbir şekilde yönetime katmama ve pasifleştirme üzerine kurulmuş olmasıdır. Halk yığınları, vekillerini seçerek parlamentoya gönderecek ve bunlar da güya halkı temsil edecektir! Kitleler oy kullandıktan sonra, sürece hiçbir şekilde dâhil olmazlar! Seçtikleri vekilleri geri çağıramazlar, parlamentoda yapılan yasalara müdahale edemezler, yasaların uygulanmasını denetleyemezler. 4-5 yılda bir Lenin'in deyimiyle "Üç ya da altı yılda bir, hâkim sınıfın hangi üyesinin halkı parlamentoda temsil edeceğine ve ezeceğine karar verme" ("Devlet ve Devrim", Lenin, s. 59, İnter Yayınları, Kasım 1995, İstanbul) hakkında gidip seçim hakkını kullanırlar. "Sözümona demokrasi denilen burjuva demokrasisi burjuvazinin kılık değiştirmiş diktatörlüğünden başka birşey değildir. O kadar kutsanan «halkın iradesi» de halkın birliği de birer hayaldir." ("Lenin Döneminde Komünist Enternasyonal", s.83, Belgeler cilt 1, Maya Kitapları, Mart 1997, İstanbul) Burjuva demokrasisi denilen şey burjuvazi açısından hep bana demokrasisidir. Bir sandık kurulacak ve oylar özde bir olan düzen partileri arasında dağılacaktır! En azından, sandıktan kim çıkar ise, burjuvaların çıkarlarına dokunmayacak! Seçilenler burjuva çıkarlarına dokunur ise, burjuvaların demokratlıkları oracıkta sona erer! Bir yandan seçimlerin demokrasinin gereği olduğu söylenecek, diğer yandan seçimle işbaşına gelmiş belediye başkanları, seçilmiş milletvekilleri hapse konulacak!

4-5 yılda yapılan seçimler, demokrasinin bir göstergesi değildir. Devrim kapıda olmadığı için, yaşadığımız sistemlerde burjuva demokrasisinin sınırlarının genişletilmesi ve doğrudan demokrasinin uygulanması için mücadele etmeliyiz. Doğrudan demokrasi, işçilerin, emekçilerin siyasal karar alma süreçlerine doğrudan dâhil oldukları bir yönetim biçimidir. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, doğrudan demokrasinin anlamı şudur: Kitlelerin bütün devlet kurumları üzerinde denetim hakkı bulunmalıdır. Yüksek yargı üyeleri ve valiler halk tarafından seçilmelidir. Kitlelerin yönetime katılması için gerekli önlemler alınmalıdır. Kitleler oy kullandıktan sonra, sürece dâhil olmalıdır. Seçilenleri görevden alma; onların faaliyetinin bir parçası olan her küçük adımdan haberdar olma ve bunları denetleme hakkı olmalıdır. Seçilen vekilleri geri çağırma, yerine başka vekillerin seçilmesi sağlanmalıdır. Mecliste yapılan yasalara müdahale etme, yasaların uygulanmasını denetleme hakkı olmalıdır. Milletvekillerinin çalışmalarını denetleyebilecek mekanizmalar kurulmalıdır. Bütün önemli kararlar halk oyuna sunulmalıdır. Demokratik örgütlenme ilkesi, her vatandaşın, yasaların tartışılmasına, kendi temsilcilerinin seçimine ve çıkarılan yasaların uygulanmasına katılabileceği koşullara kavuşturulmasıdır. Bugün Kuzey Kürdistan/Türkiye'de, kurulan sandıkların demokrasi ile hiçbir ilgisi yoktur.

Burjuva demokrasisi veya faşist diktatörlükle-

rin hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyoruz. Yaşadığımız bu toplumsal sistemlerde, yürütülen mücadele ile kimi kazanımların elde edilmesi mümkündür. Biz demokrasiye, doğrudan demokrasi unsurlarının katılması için de burjuva demokrasisinde mücadele ederiz, etmeliyiz. Burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmek için mücadelenin yürütülmesi ve kazanımlar elde edilmesi, burjuva diktatörlüğünün yıkıldığı anlamına gelmez. Burjuva demokrasisinde, doğrudan demokrasinin unsurlarını ne kadar katabilirsek katalım, yine de bu burjuva diktatörlüğü olarak kalır. Hiçbir burjuva diktatörlüğünde, ikili iktidara izin verilmez. Ya işçi sınıfının veya halkın iktidarı, ya da burjuvazinin iktidarı. Orta yol yoktur, olamaz. Tabii ki yürütülen mücadele ile burjuva demokrasisinin sınırları genişletilebilinir. Burjuva demokrasisinin uygulandığı kimi ülkelerde, kazanılan kimi haklar can bedeli mücadele ile kazanılmıştır. Komünistlerin/devrimcilerin görevi, burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmek için mücadele yürütürken, gerçek demokrasinin işçilerin emekçilerin iktidarında olduğunun propagandasını yapmaktır. Lenin şöyle demektedir:

"Tüm vatandaşların eşit olduğunu ciddi ciddi ilan eden burjuva demokrasisi, gerçekte ikiyüzlü bir biçimde kapitalist sömürücülerin egemenliğini gizlemekte ve sömürülenlerle sömürücülerin eşitliği fikrinin geçerliliğini savunarak kitleleri aldatmaktadır. Devletin Sovyet tipi örgütlenmesi ise, gerçek demokrasinin hayata geçirilmesi yoluyla, yani tüm emekçilerin gerçek eşitliğini sağlayıp sömürücüleri her türlü hakka sahip vatandaşlar kategorisinin dışında tutarak bu kandırmacaya ve ikiyüzlülüğe son vermektedir. Dünya tarihinin, sömürülen sınıfların sömürücülerine karşı giriştikleri tüm ayaklanmaların deneyimi, bizlere, sömürücülerin ayrıcalıklarını koruyabilmek için uzun ve umutsuz bir direniş göstermelerinin kaçınılmaz olduğunu sergilemektedir. Sovyet devlet örgütlenmesi, aksi takdirde zafere ulaşan bir komünist devrimden söz edilemeyeceği için, kendini bu tür bir direnişin kırılması gereksinimlerine göre ayarlamış bulunmaktadır." ("Halkın Devlet Yönetimine Katılımı Üzerine", Lenin, s.114, Gelenek Dizisi IV, Çeviren: Metin Çulhaoğlu)

Hiçbir burjuva demokrasisi, ne kadar demokratik olursa olsun, işçi sınıfının sermaye tarafından bastırılmasının bir aracı, burjuvazinin diktatörlüğünün bir aracı, sermayenin politik hâkimiyetinin bir aracı olma dışında herhangi bir anlam taşımadı ve taşıyamazdı. Demokratik burjuva cumhuriyeti çoğunluk yönetimini vaat ve ilan ediyordu, ama toprakta ve öteki üretim araçlarında özel mülkyet devam ettiği sürece bunu hiçbir zaman uygulamaya koyamazdı. ("Seçme Yazılar, Devrim, Demokrasi, Sosyalizm", Lenin, s. 249, Yordam Kitap, Şubat 2011, İstanbul)

Burjuva toplumunda, burjuva demokrasisinin sınırlarının genişletilmesi mücadelesi, proleter demokrasi mücadelesinin engeli değildir. "Proletarya demokrasisi, herhangi bir burjuva demokrasisinden milyon kez daha demokratiktir. Sovyet iktidarı, en demokratik burjuva cumhuriyetinden milyon kez daha demokratiktir." ("Halkın Devlet Yönetimine Katılımı Üzerine", Lenin, s.117, Gelenek Dizisi IV, Çeviren: Metin Çulhaoğlu) Sosyalist toplumda elbette işçi temsilcileriden oluşan "bir tür parlamento", "çalışma düzenini saptayacak" ve "aygıtın yönetimini denetleyecektir", fakat bu aygıt "bürokratik" olmayacaktır. İşçiler politik iktidarı ele geçirdikten sonra eski bürokratik aygıtı parçalayacak, onu temellerine dek yıkacaktır. İşçi-köylü temsilcilerinden oluşan parlamento üyeleri seçimle belirlenecektir. Seçilenler, aynı zamanda her an görevden alınabileceklerdir. Parlamento üyelerine, işçi ücretini aşmayan bir ödeme yapılacaktır. Denetim ve gözetim işlevi yerine getirilecektir. Sovyet tipi örgütlenme hayata geçirilecektir. Gerçek demokrasinin hayata geçirilmesi yoluyla, tüm emekçilerin gerçek eşitliği sağlanacaktır. Sovyetler, bizzat emekçi ve sömürülen kitlelerin, devleti kendi başlarına kurma ve mümkün olan her tarzda yönetme imkânını kolaylaştıran örgütlerdir. Komünistlerin hedefi, burjuva demokrasisinin yerine proleter demokrasiyi yerleştirmek için mücadeledir.

26 Haziran 2018 ■

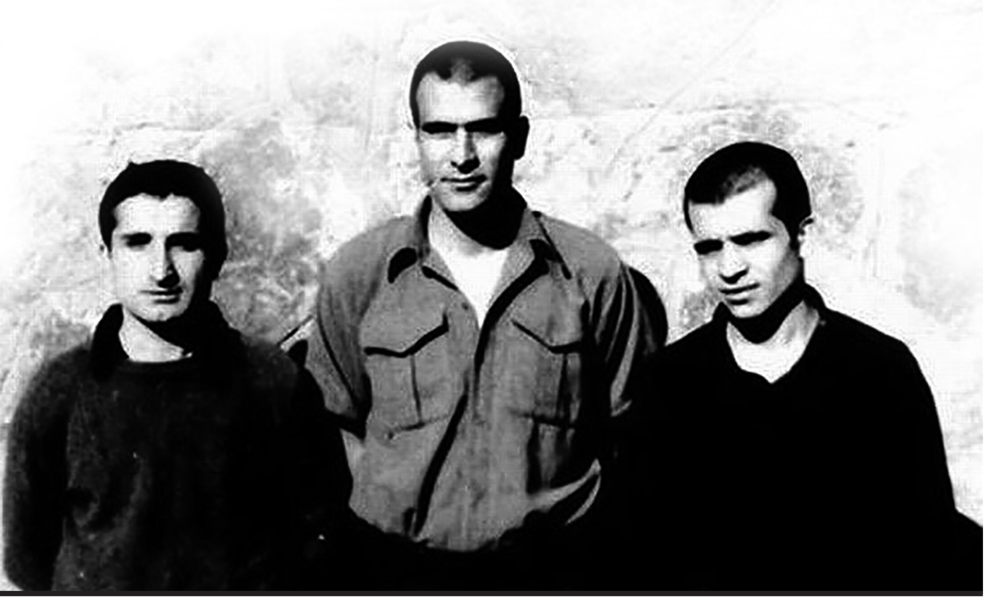
BOLŞEVİK devrim

Üç Fidanı Anıyoruz...

6 Mayıs 1972; Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın katledildiği tarihtir. 46 yıl önce üç fidan Deniz, Yusuf, Hüseyin 6 Mayıs 1972 şafağında, sloganlarıyla darağacını düşman karşısında kürsü yapıp ölümsüzlüğe yürüdüler. Üç fidan Kuzey Kürdistan/Türkiye devriminin bir parçası ve devrim mücadelesinde toprağa düşenlerdir. Deniz ve arkadaşları devrimci idi. Yaşamlarını savundukları dava uğruna feda ettiler. Korkusuz, militan ve baş eğmez tutumları ile devrimci saflarda haklı bir üne kavuştular. Gençliğin hareketine militan bir karakter aşılayarak örnek devrimciler oldular. Denizler, o dönem TİP'in reformist görüşlerine karşı, devrimin parlamenter yoldan olmayacağını vurgulayarak, kitlelerin devrimci, militan bir aygıta sahip olması gerektiğini belirtmişlerdi. Burjuva reformizminden kopuşun, düzene karşı militan ve ödünsüz bir başkaldırının temsilcisiydi onlar. Onlar, faşist devletin saldırılarına karşı yiğitçe direndiler, teslim olmadılar. Ölümün üzerine korkusuzca yürüdüler. Denizlerin tavizsiz devrimci tavırlarından öğrenme, geleceğe taşıma komünistlerin görevidir. Denizlere sahip çıkılırken aynı zamanda onların yanılgılarını ortaya koyma ve hatalarını bilince çıkartma görevimiz var. Üç fidana ancak böyle sahip çıkılır.

Deniz ve arkadaşları Kemalizm savunuculuğu yapıyorlardı. O dönemde "Sol" içinde egemen olan Kemalizm hayranlığı idi. Kemalizm, o günkü hareket içinde egemen olan düşünceye göre "anti-emperyalizm"di, devrimcilikti! Bütün kötülükler Kemalizmden uzaklaşıldığı için ortaya çıkmıştı! Deniz Gezmiş mahkeme savunmasında *"Bu memlekette Mustafa Kemal'e gerçekten sahip çıkanlar varsa onlar da bizleriz. ...onun istiklali tam Türkiye idealini yalnızca biz devam ettiriyoruz."* derken, aynı dönemin komünist devrimcisi İbrahim Kaypakkaya ise; "Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür." tespitini yapıyordu.

Devrimci mücadelede toprağa

düşenleri anmak; onlardan öğrenmek, doğrularına sahip çıkmak ve geliştirmek; hata ve eksikliklerini aşmak için mücadele etmek demektir. Ülkelerimizin bağımsızlığını isteyen; faşizme karşı olan, yalnızca komünistler değildir. Komünistler dışında devrimci gruplar "bağımsızlık ve demokrasi" için mücadele yürütüyor! Bu mücadelede onlar da faşist devletin hedefi hâline geldiler, geliyorlar. Faşist devlet komünist olmayan devrimcilere de saldırıyor. Devrimciler, sokak ortalarında kurşunlandı, işkence tezgâhlarından geçti, ipe çekildi. Mayıs ayı onlarca devrimcinin katledildiği bir aydır.

Devrimci mücadelede toprağa düşenleri anarken; bunların arasında var olan önemli farklılıkların silinmesine, gözlerden gizlenmesine karşı çıkıyoruz. Evet, Deniz, Yusuf, Hüseyin de İbrahim Kaypakkaya gibi Kuzey Kürdistan/Türkiye devriminin parçası ve devrimci mücadelede toprağa düşenlerdir. Ama benzerlik bu kadardır. Bunun ötesinde, Marksizm-Leninizm bilimi karşısındaki tavırları ve yerleri konusunda tayin edici önemdeki ayrılıklar başlamaktadır. Devrimci mücadelede yaşamını yitirenleri anma adına bu tayin edici ayrılıkların gözlerden silinmesi bütünüyle yanlıştır.

Denizler devrimciydi ama komünist değildi. Fırtınalı yıllarda kavgada en öndeydi. Her komünist olan devrimcidir aynı zamanda. Fakat, her devrimci olan komünist değildir. Bir devrimcinin komünizme sempati duyması veya komünizmi savunduğunu söylemesi ve hatta bu uğurda kendi hayatını ortaya koyması yetmez. Komünist olmak; bilimsel sosyalizmi özümsemek ve onu pratikte uygulamaktır. Her türden revizyonist-oportünist odaklara karşı Marksizm'i-Leninizm'i savunmaktır. Kendini, Marksizm-Leninizm'e özünde düşman olan ideolojilerden ayırmasını bilmektir. Üç fidanın katledilmelerinin 46. yıldönümünde onları saygıyla anıyoruz.

4 Mayıs 2018 ■

15 -16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİNİN 48. YILDÖNÜMÜNDE:

BİZ DURURSAK HAYAT DURUR, GÜCÜMÜZÜN FARKINA VARALIM!

Parçalanmış, cinsiyete, milliyetlere, dine, mezheplere göre bölünmüş bir işçi sınıfı var! Gelinen yöreye göre bölünmüşlük var. Hemşeriler, başkalarından önde gelir. Sözleşmeli, sözleşmesiz, genç, yaşlı, kıdemli, kıdemsiz olanlar var. Çalışanlar arasında büyük ücret farklılıkları var. İşsizler ordusu çalışmak için iş arıyor! Aç ve açıkta kalmamak için her işi, her ücrete, her şartta yapmaya hazır on binler var! Yeter ki işi olsun! Çalışanların çoğu işini kaybetme korkusu ile yaşıyor! İşini kaybetmemek için onurunu çiğnetmeye hazır olan, en yakın iş arkadaşını gammazlamaya hazır olanların sayısı az değil!

Patronlar işçileri daha fazla sömürmek için, işçiler arasındaki ücret farklılıklarını, bölünmüşlükleri alabildiğine kullanıyor. Patronları ayakta tutan, işçilerin bölünmüşlüğüdür. Eğer işçiler birleşir, birlikte hareket ederse, sınıf olarak hareket ederse, patronların saltanatı biter. İşçiler ve diğer emekçiler bütün sömürü toplumlarında, toplumların büyük çoğunluğunu oluşturur. Sömürenler hep toplumun küçücük bir kesimidir. Ama onlar küçük bir azınlık olmalarına rağmen, büyük çoğunluğu sömürebilmekte, toplumun efendileri olabilmektedir! Bu ancak büyük çoğunluğu oluşturanların; küçük sömürücü azınlık karşısında paramparça olması, kendi ortak çıkarlarının ve ortak düşmanlarının ne olduğunun bilincinde olmamaları, birlikte hareket edememeleri sonucu olabilir ve oluyor.

İşçiler, emekçiler toplumun yalnızca büyük çoğunluğunu oluşturmakla kalmıyor. İşçiler/emekçiler, aynı zamanda bütün toplumlarda toplumun zenginliğinin gerçek yaratıcılarıdır. Üreten işçi sınıfıdır. Bütün zenginlikler işçilerin emeği, göz nuru, alın teri sonucu yaratılıyor. Üreten, yaratan işçi sınıfıdır. Üreten, yaratan işçi sınıfı olmasına rağmen, ezilen, sömürülen, horlanan, yarattığı zenginliklerden en az pay alan da işçi sınıfıdır, emekçilerdir. Sömürenler, emeğe, göz nuruna el koyup zengin oluyor, toplumun efendisi konumuna geliyor. Bunun temel nedeni işçilerin bölünmesi ve örgütsüzlüğüdür.

Patronlar bu durumu sonsuzlaştırmak için bir sürü silah yaratmıştır! İdeolojik olarak, kendi ideolojilerini işçi sınıfına kabul ettirmişlerdir. İşçileri/emekçileri, tevekküle, şükretmeye ve her şeyin ilahi bir nedeni olduğu yalanına inandırmışlardır! Yüzyıllardır, bu dünyada zenginlik patronlara, olmayan bir başka dünyada ise işçiler cennet ile avutulmuştur! İşçileri, zenginliklerinin sömürü sonucu değil, kendilerinin çok çalışmaları sonucu olduğu yalanına inandırıyorlar! İşçi sınıfının dostları düşman olarak tanıtılıyor. İşçiler arasındaki farklılıklar, düşmanlık nedeni olarak gösterilmiş ve işçiler birbirine kırdırılmıştır. Küçük rüşvetlerle satın alınan kimileri, diğerlerine karşı kullanılmıştır.

Siyasi olarak, kendi çıkarlarının koruyucusu bir aygıt olan devletlerini, sınıflar üstü bir aygıtmış, herkesin devleti imiş, "devlet baba" imiş gibi yutturdular, yutturuyorlar! Mülksüzlere karşı örgütlü haksızlık olan adaletlerini işçilere bağımsız, herkesin hizmetinde olan yargı olarak sattılar ve işçileri buna inandırdılar. Çıkarlarının pazarlık arenası olan parlamentolarını işçilere "milletin egemenliğinin arenaları", kendi çıkarlarının savunucusu siyasi partileri "halkın çıkarlarını savunan siyasi örgütler", seçimleri, demokrasinin araçları olarak tanıtıp, işçileri bu yalanlara inandırdılar.

Ellerindeki bütün araçlarla, küçük yaştan itibaren okul eğitimi ile, bütün hayat boyunca medya ile beyinler esir alındı. Kendi düzenlerini, değişmez bir kader olarak beyinlerimize aşıladılar. Sonuçta, bu düzenin kötülüğünü gören birçokları için bile "kötü ama bir şey değişmez" ya da "ben ne yapabilirim ki" denen bir durum çıktı ortaya. Ya da en iyi halde kötüler içinde "daha az kötü" olanı, kötünün iyisini, ehven-i şeri tercihe zorladılar, alıştırdılar biz emekçileri.

Bu sömürücüler için ballı börekli, işçiler/emekçiler için mutlaka kırılması, aşması gereken lanetli bir durumdur. İşçi sınıfı kendi gücünün farkına varmalıdır. Eğer işçi sınıfı, sınıf olarak gücünün farkına varırsa ve bu gücün bilincinde davranırsa, örgütlenirse, örgütlü olarak mücadeleye atılırsa, işçi sınıfına rağmen hiçbir şey yapılamaz.

İşçilerin gücü üretimden gelmektedir. İşçiler durursa, üretmezse, hayat durur. Patronların o güya ilahi zenginliklerinin kaynakları bir anda kurur. Onların elinde işçilerin emeği olan sermaye, eğer işçiler durursa hiçbir işe yaramaz. Önemli olan işçilerin birleşmesi, birlikte haklarını aranması, birlikte patronların karşısına çıkılmasıdır. O zaman istediklerini, istedikleri gibi gerçekleştiremezler. İşçiler birlikte hareket ettiği her mücadelede, gücünün daha fazla farkına varır, daha fazla birlikteliğin ve örgütlü mücadelenin gereğini kavrar, mücadele içinde, kendi deneyimi ile, sorunun gerçek çözümünün bir bütün olarak sömürü sisteminin yıkılmasından geçtiğini kavrar. Bu kavrandı mı ve ona uygun davranıldı mı, yeni bir dünyanın patronsuz sömürüsüz bir dünyanın yolu açıkça ortaya çıkar.

İşçiler, emekçiler birlikte hareket ettiklerinde, patronların ve onların devletinin nasıl acizleştiğini gösteren Türkiye işçi hareketi deneyimleri de var. Bunların en önemlilerinden biri kuşkusuz 15-16 Haziran büyük işçi direnişidir. 15-16 Haziran 1970'de, iki günlük direniş eylemlerinde Türkiye işçi sınıfı en yoğun olduğu alanda, sokağa çıkarak o zamanki Demirel hükümetinin işçilerin sendikal örgütlenme özgürlüğünü olağanüstü kısıtlayan bir yasa değişikliği taslağına karşı çıktı. Polisle çatışmalar oldu. İşçilerin sokakta birleşmesini engellemek için barikatlar kuruldu. İşçiler, barikatları kağıttanmış gibi parçalayarak aştı. İşçi sınıfının gücünü dost düşman gördü. Hükümet yasa değişiklik tasarısını geri çekmek zorunda kaldı.

15-16 Haziran, Türkiye'de de işçiler eğer birlikte hareket ederse, onlara rağmen hiçbir şeyin yapılamayacağını gösteren şanlı bir mücadele tarihidir.

Gün 15-16 Haziran'dan öğrenme günüdür...

Gün gücümüzün farkına varma, birleşme, birlikte mücadele etme günüdür…

04 Haziran 2018 ■

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

Suruç'ta provokasyon

Urfa'nın Suruç ilçesinde kan döküldü. Burjuva basını, Suruç'ta AKP'lilere saldırıldığı haberlerini veriyor! Oysa ortaya çıkan gerçekler, burjuva basının doğru bilgi vermediğini ortaya koyuyor. AKP milletvekili adayı İbrahim Halil Yıldız, korumaları ile birlikte esnafları dolaşıyor! Esnaftan gelen tepki üzerine başlayan tartışmaya, korumalar ve ailelerin katılmasıyla büyük çaplı bir kavga yaşanıyor. Bıçak ve silahlar kullanılıyor.

Üç kişinin İbrahim Halil Yıldız'ın adamları tarafından hastanede öldürüldüğü iddiaları var. Evrensel'e konuşan CHP Suruç İlçe Başkanı Servet Gören, baba Esved Şenyaşar'ın hastaneye kaldırılan oğlunun yanına gittiği sırada İbrahim Halil Yıldız'ın yakınlarının saldırısına uğradığını söylüyor. Türk Tabipler Birliği de yaptığı açıklamada, üç ölümün hastanede gerçekleştiğini doğruluyor. Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Başkanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı, sosyal medya hesabından tahrip edilmiş bir kamera fotoğrafını paylaşarak "Suruç'da hastanede kameralar tahrip edilmiş, saldırı plânlı görünüyor!" notuyla paylaştı.

Ajansurfa'nın haberine göre AKP'li milletvekili İbrahim Halil Yıldız ve beraberindekiler ile esnaf arasında çıkan tartışma ile olaylar patlak veriyor. Olaylar bir türlü önlenemiyor. İlerleyen saatlerde ölenlerin sayısı dörde çıkıyor. Yaralı sayısının ise çok fazla olduğu tahmin ediliyor. AKP milletvekili adayı, korumaları ve yakınlarıyla bir işyerine giriyor. İşyeri sahibi, AKP'lilere tepki göstererek işyerinden ayrılmalarını istiyor. İbrahim Halil Yıldız ve beraberindekiler, yaşanan tartışmanın ardından işyerinden ayrılıyor.

Ajansurfa'nın görgü tanıklarına dayanarak verdiği habere göre; bir süre sonra gelen bir grup, AKP milletvekili adayı ile daha önce tartışan Şenyaşar'ın işyerini uzun namlulu silahlarla tarıyor. Saldırıda oğlu yaralanan Esved Şenyaşar'ın yakınları da kendilerini savunuyor. Milletvekili İbrahim Halil Yıldız'ın kardeşi Mehmet Şah Yıldız hayatını kaybediyor. Kardeşi Süleyman, Nihat ve Mustafa Yıldız yaralanıyor.

Bu olay üzerine İbrahim Halil Yıldız'ın adamları hastaneyi basıyor. Etrafa ateş açılıyor. Açılan ateş nedeniyle Şenyaşar kardeşler hayatını kaybediyor. Hastaneye giden baba Esved Şenyaşar da İbrahim Halil Yıldız'ın yakınları tarafından hastane içerisinde dövülüyor. Öldü denilerek bırakılan Esved Şenyaşar, yoğun bakıma kaldırılıyor ancak yaşamını yitiriyor. Yaralılar hastaneye gittiği andan itibaren,

hastane giriş çıkışları da engelleniyor. İbrahim Halil Yıldız'ın yakınları ambulansların hareket etmesine izin vermiyor.

Suruç'ta yaşanan bir provokasyondur. Bu provokasyonun sorumlusu AKP hükümetidir. Hazırlanan provokasyonların tuzağına düşülmemelidir. Seçimler OHAL koşullarında yapılmaktadır. Faşist devlet, HDP'nin baraj altında kalması için tüm imkânlarını kullanmaktadır. Başta RTE olmak üzere, "Cumhur ittifakı" HDP'yi hedef göstermektedir. RTE'nin mesajını alanlar, HDP'nin seçim kampanyasını engellemekte, HDP'nin parti binaları basılmakta ve HDP aktivistleri saldırıya uğramaktadır. Seçimler eşit koşullarda yapılmamaktadır. Yaşanan bütün gelişmeler, OHAL koşullarında yapılacak bir seçimin meşru olmadığını ortaya koymaktadır.

Suruç katliamı ile ilgili RTE'nin yaptığı ilk açıklama "PKK'nın AKP'lilere saldırdığı" şeklindedir! RTE'ye göre; HDP'liler ya PKK'lidir, ya da PKK'ye destek vermektedir! Kısacası, AKP hükümetinin muhalifi olanlar ya "terörist"tir, ya da "terör"e destek vermektedir! Oysa en büyük terörist RTE'nin kendisidir. Faşist devletin uyguladığı terördür. Uygulanan faşist terörün sorumlusu da RTE'dir. Ülkelerimizde baskının, terörün, katliamların en vahşisi, yağmanın ve sömürünün en pervasızı faşist devlet tarafından yapılmaktadır. Sömürgeci devlet "terörist" arıyorsa öncelikle aynayı kendisine tutmalıdır.

AKP hükümeti, muhalifleri sindirmek için her türlü araç ve yöntemi kullanmaktadır. Yürütülen sistemli ideolojik ve kültürel saldırı ile kitlelerde bilinç çarpıklığı, kültürel yozlaşma, değer yitimi yaratılmaya çalışılmaktadır! AKP hükümeti, terör ve koyu faşizm ile kitleleri kendi politikalarının şakşakçısı konumuna getirmektedir. AKP hükümeti, muhalifleri, devrimcileri, komünistleri, demokrat ve ilerici kesimleri sindirmeyi ve giderek yozlaştırmayı hedeflemektedir. Baskı ve terörle tarafsız hâle getirilen kitleler sürekli baskı ve zor tehdidi karşısında faşizmin isteklerine boyun eğmeye zorlanmaktadır. Baskı ve terör, kendileri gibi düşünmeyen her kesime karşı uygulanmaktadır. Faşist propaganda biçimleri ile terör, birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Birbirini destekler tarzda sürekli kullanılmaktadır. Faşist devlet terörü bir güç gösterisi olarak uygulanırken, propaganda yoluyla da kitleler, görsel ve işitsel anlamda tam bir bombardımana tabi tutulmaktadır.

Suruç provokasyonunu kınıyoruz. Suruç'ta gerçeklerin açığa çıkmaması için her şey yapılacaktır. Sömürgeci devlet, provokasyonun esas sorumlularını daha şimdiden temize çıkarmıştır. "Sınıflar üstü" gösterilen devletin adaleti yoktur. Devlet bir guguk devletidir. Devletin faşist niteliği kitleler tarafından görüldükçe, vatan/millet demagojisi daha yaygın olarak işlenmektedir. Devletin işkenceci yüzü bir kez daha açığa çıkmıştır. Kolluk güçlerinin gözetimi altında Suruç hastanesinde yaralı insanlar katledilmiştir.

Suruç saldırısı bir kez daha OHAL koşullarında yapılan seçimlerin güvenli olmadığını göstermiştir. Oyun kuran, sahtekârlık yapan AKP hükümetidir. AKP'nin oyununa, sahtekârlığına karşı dikkatli olunmalıdır. Bu seçimde doğru olan, seçim sahtekârlığına hayır demektir. Bu seçimde doğru olan, OHAL koşullarında yapılan seçimi reddetmektir. Bu seçimde doğru olan, sahtekârlığın figüranı olmamaktır. Bu seçimde doğru olan, 24 Haziran seçimini boykot etmektir.

15 Haziran 2018 ■

KCK'nın Açıklaması Üzerine

26 Haziran'da, Fırat Haber Ajansı KCK'nın bir açıklamasını yayımladı. Açıklamada şöyle deniliyor:

"OHAL ortamında baskı ve eşitsizlik koşullarında hilesi bol bir seçim yapıldı. AKP-MHP faşist iktidarının demokrasi ve Kürt düşmanı politikalarına meşruiyet sağlamak için yapılan seçimde bu amaca hizmet edecek sonuç çıkarmak için her türlü baskı, hile, yol ve yöntem uygulandı. Seçimin yapıldığı ortam, seçim sürecinde yapılan baskılar ve sandıklara bir biçimde müdahale edilmesi bu seçimi gayrimeşru kılmaktadır."

Günaydın dersek haksız sayılmayız! Baskın seçim tarihi açıklandıktan sonra, meşru olmayan seçimlerin boykot edilmesi gerektiğini açıkladık. Olağanüstü hâl şartlarında seçimlerin olmayacağını, olmaması gerektiğini belirttik. İçte ve dışta yürütülen savaş, koyu faşizm ve OHAL şartlarında seçimler yapılıyordu. OHAL şartlarında yapılacak bir seçimde silahlar eşit değildi. Kâğıt üzerinde olan demokratik haklar askıya alınmıştı. Burjuva hukuku ortadan kaldırılmıştı. Hak arama mücadelesi sıfırlanmıştı. Altına imza atılan uluslararası sözleşmeler askıda idi. Ülkelerimizde yaratılan bir korku imparatorluğu vardı. Sandık güvenliği yoktu. Ülkelerimizde insanlar kendilerini güvende hissetmiyordu. Seçimlerin güvenli bir ortamda yapılmasının koşulları yoktu. Demokrasi isteyenler, hak arayan emekçiler, ulusal baskıya karşı çıkan Kürtler ve devrimci örgütler üzerinde devlet terörü uygulanıyordu. Basit gerekçelerle binlerce kişinin hapsedildiği, insanların kendilerini güvende hissetmediği olağanüstü bir rejim hüküm sürüyordu. Durumun bu olduğu ve sürdüğü şartlarda, OHAL koşullarında yapılacak seçimlerin meşru olmadığını açıkladık. OHAL şartlarında yapılacak bir seçimin reddedilmesi gerektiğini belirttik. Olağanüstü rejim şartlarında seçim olmaz dedik. OHAL şartlarında seçimin yapılmasının sahtekârlık olduğunu belirttik. Bu sahtekârlığı teşhir etmenin görev olduğunu açıkladık. OHAL şartlarında seçime katılanların, seçim ertesinde, sonuçlar istendiği gibi çıkmadığında, seçimler meşru değildi, propaganda yapmamız engellendi vb. görüşlerle ortaya çıkmalarının bir inandırıcılığı yoktur. Gayrı meşruluğu baştan belli bir seçime büyük iddialarla katılanların, seçimden iki gün sonra "seçimler meşru değildir" açıklamasını yapmaları ilginçtir.

Devamında KCK'nın yaptığı değerlendirmeler sübjektiftir. Şöyle deniliyor:

"AKP-MHP faşist ittifakının baskı, her türlü oyun ve hileyle cumhurbaşkanlığını gasp etmesi, meclis çoğunluğunu elde etmesi bir başarı ve güçlenme olarak görülmemelidir. Aslında Türkiye halkları bu faşist iktidarın yönetimi altın-

da olmak istemediğini ortaya koymuştur. Sadece devlet imkânları ve baskısıyla iktidarda kalıyorlar. Yoksa Türkiye halklarını ve toplumlarını birbirine düşman eden, komşusuyla ve iş yerindeki arkadaşıyla barışık olmayan mutsuz bir toplumsal ruh hâli yaratan bu iktidarın halklar tarafından kabul edilmesi mümkün değildir. Mücadele edildiğinde Türkiye halklarının iradesi karşısında ayakta kalamayacaklardır. Bu faşist iktidara karşı demokrasi güçleri mücadele ettiğinde bu iktidarın ömrü uzun olmayacaktır.“

Kürt ulusal hareketi, her yılı final yılı olarak ilan etmekte ve halklara hep AKP'nin gidişinin yakın olduğu müjdesini vermektedir! Ancak, verilen müjde bir türlü gerçekleşmemektedir! KCK'nın söylediği çok açıktır. Türkiye halkları *"faşist iktidarın yönetimi altında olmak istemediğini ortaya koymuştur."* Nasıl? Böyle değerlendirmeler yapmak Türkiye'nin sosyolojisini tanımamaktır. Türkiye halkının %70'i muhafazakâr, ırkçı, milliyetçi, Kürt düşmanı düşüncelerin etkisi altındadır. Bu seçimler de bunu bir kez daha açıkça göstermiştir. "Sol" olarak adlandırılan CHP de, faşist bir partidir. Kürt düşmanıdır. Kuzey Kürdistan'da, Kasım 2015 seçimleri ile kıyaslandığında HDP'nin oylarında düşüş vardır. AKP, Kuzey Kürdistan'da küçümsenmeyecek oranda oy almaktadır. HDP'nin barajı aşması batı illerinde normal şartlarda CHP'ye oy veren bir kesim seçmenin "emanet" oyları sayesinde olmuştur. HDP'nin seçimlere girdiği şartlarda barajı aşması tabii ki iyidir. Fakat bu aldatıcı olmamalı, doğru okunmalıdır.

Kafalardaki düşünceler gerçeğin yerine konulmaktadır. Kuzey Kürdistan/Türkiye'de yaşayan halkların büyük bölümü, bugün Kürt sorunu konusunda açıkça MHP'nin siyasetini izleyen AKP'nin uyguladığı savaş politikasına ve ırkçılığa destek vermektedir. Sömürgeci devletin Efrîn'i işgal harekâtında bu çok net olarak görüldü. "Cumhur ittifakı", kullanılan oyların %52,59'unu almıştır. Erdoğan, 26 milyon 330 bin 823 oy almıştır. AKP/MHP ittifakının altında yaşamak istemeyen toplum, nasıl oluyor da "Cumhur İttifakı"na oy veriyor! Verilen oylar zorla mı verildi? RTE'nin yeniden seçilmesinde, AKP'nin savaş politikasının önemli rolü vardır. "Cumhur İttifakı"nın kitle temeli vardır, halkın geçerli oy veren kesiminin mutlak çoğunluğu bu ittifakı desteklemektedir. Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşı destekleyenler ise "Cumhur İttifakı"nın tabanından çok daha geniştir. CHP'nin tabanının büyük bölümü, İYİ Parti'nin tabanı, Saadet'in tabanı, Vatan Partisi'nin tabanı da bu savaşın destekçileridir. Olgu budur.

"AKP-MHP ittifakı Türkiye'de toplumun desteğini kaybetmişlerdir." Söylenen bu. Bu değerlendirmelerin gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. Her nedense, toplumun desteğini kaybedenler 27 milyona yakın oy alabiliyor! Doğru analizler yapılmadığı sürece, yanlış siyaset uygulanmaya devam edilecektir.

26 Haziran 2018 ■

Bir eleştiri yazısı

Bir okurumuzdan bir önceki sayımızda yayınlanan "Ulusal sorun üzerine notlar" başlıklı yazıya yönelen bir eleştiri yazısı geldi. Yazıda getirilen ezilen bir ulusun ayrılığının savunulmasının mutlak görev olduğu şeklindeki tespite yönelen eleştiri ve gerekçeleri doğrudur. Eleştiri getiren yoldaşın tekrarlar konusundaki uyarıları; Kürt komünistleri kavramının kullanılması bağlamında yaptığı açıklama da doğrudur. Ayrılma hakkının bütün burjuva Anayasalarına yazılması talebinin getirilmesi yönündeki tavra getirdiği eleştiri ile hemfikir değiliz. Ezilen bir ulusun ayrılma hakkı burjuvazinin iktidarda olduğu şartlarda da gerçekleştirilebilir. Bunun örnekleri de vardır. Bu yüzden burjuvazinin demokrasisinin sahteliğini teşhir için bu talebin getirilmesi doğrudur. Tabii ki bu talep getirilirken, emperyalizm çağında burjuvazinin bütün çizgi boyunca gericileştiği, ayrılma hakkının kullanılmasına karşı sonuna kadar direneceği de teşhir edilmelidir. Okurumuza getirdiği eleştiri ve uyarılar konusunda teşekkür ederiz. — **YAZI KURULU**

"Ulusal sorun üzerine notlar"a bir eleştiri...

Değerli yoldaşlar, Bolşevik Partizan sayı 179'da Sterka Bolşevik bölümünde ***"Ulusal sorun üzerine notlar"*** başlıklı yazıda çizgimizle çelişen bir düşünce hakkında görüşlerimi bildirmek ve böylece yapılan yanlışa dikkat çekmek istiyorum.

Sözkonusu eleştirime geçmeden önce şuna dikkat çekmeyi gerekli görüyorum: Dergilerimizde son birkaç yılda sık sık tekrarlar, yanlış genellemeler sözkonusudur. Kimi tekrarlar yazının akıcı biçimde okunmasına ve bazen de genel içeriğine zarar veriyor. Yapılan tekrarlar yazıların yazılması sırasında ve de sonrasında yayına hazırlanırken dikkatli biçimde gözden geçirilmediğini gösteriyor. İçeriğini değiştirmediği sürece bu tekrarlar "taşınabilir" yanlışlık olarak görülebilir. Ama yine de tekrarların azaltılması yazıların daha da iyi olmasını beraberinde getirir. Bu tekrarlamalara "önemli değil" denmemesi gerekiyor.

Dikkatsizlikten ya da işin yoğunluğundan kaynaklı genellemeler ise genel doğru düşünceyle çelişen ve de yanlış olan değerlendirmeye ya da yanlış düşünceye yol açıyor. Mesele hangi düşünceyle ifade edildiği değil, ifade edilen yazılı biçimin okurlar tarafından nasıl anlaşıldığı veya anlaşılabildiğidir. Tekrarlar ya da genellemeler hakkında son iki-üç yıl içinde yayınlanan dergilerde epeyce örnekler verilebilir, ama zaman darlığından ve de yayınlandıktan sonra bir şey değiştirmeyeceğinden bu örnekleri sıralamayı gereksiz buluyorum. Derdim bundan sonra dikkat edilmesi gerektiğine işaret etmektir.

Tekrarlama bağlamında ne demek istediğimi doğru anlamanız için sayfa 60'da bir örnek: Güney Kürdistan'daki referandum anlatılırken aynı paragrafta GK'da Kürtlerin ayrılma isteklerini açıkça beyan ettiği iki kere yazılmıştır. Ya da bugünkü şartlarda devlet olarak ortaya çıkma imkânlarının olmadığı vb. de tekrar ediliyor. Aynı yazıda tekrarlamak tartışma konusuna göre olabilir, ama aynı paragrafta iyi olmuyor.

Demokratik hakları savunma mücadelesinin vurgulanması ve bilince çıkarılması doğrudur. Ama eğer ayrılma hakkı talebi devrim talebi ise (sayfa 61), ki öyledir de, o zaman *"Bütün burjuva anayasalarına, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının yazılması gerekir"* (sayfa 60) tespitinin yazıda yeri yoktur. Burjuva devletini

ve burjuva demokrasisini teşhir etmek için de yapılsa, bu biçimiyle doğru değildir. Ayrılma hakkının olmadığı bir anayasanın demokratik olmadığı doğrudur. Ama burjuva demokrasisinin gerici olduğunu zaten savunmuyor muyuz? O zaman gerici bir anayasada bu hakkın olmayacağını, formel olarak kendi kaderini tayin hakkının anayasaya yazılması koşullarında da egemen burjuvazinin bu hakkı hiç edeceği, ayrılma hakkının, gerçekte özgür koşullarda, ezilen ulusun kendi özgür iradesiyle bu hakkı kullanmasının engellenmeye çalışılacağı vb. düşünce öne çıkarılarak egemenler teşhir edilirse okurlara daha doğru, yanlış yoruma yol açmayacak bir bilinç verilir.

Bunlar yazıların daha da iyileştirilmesi için bazı önerilerdir.

Yanlış bulduğum esas düşünce ise iki tespitte ifade edilmektedir. İkisi de ayrılma veya birlik düşüncesinin savunulmasıyla ilgilidir.

Birincisi: *"Ama Türk komünistleri, **birliğin propagandasını yaparsa** (abç) egemen sınıfların söylemleri ile aynı safta yer alma konumuna düşerler."* (sayfa 59)

İkincisi ise bu düşüncenin ilerletilmesidir: *"Ezen bir ulusun komünisti için ayrılık hakkının ve **ayrılığın savunulması mutlak görevdir.**"* (abç) (sayfa 61) deniyor ve devamında yazılanlar bu düşüncenin açılımı oluyor.

Yazının esas derdi bellidir. Nasıl yaşayacağına ezilen ulusun kendisi karar verir, vermelidir. Doğrudur! Ama komünistlerin görevi bağlamında yanlış bir düşünce savunulmaktadır. **Komünistlere**, bu ezen ulustan komünistler de olsa, **her koşulda ve mutlaka ayrılmaktan yana olmayı, ayrılığı savunma görevi yüklenmektedir.**

Bu düşüncenin yanlış olduğu bence açıktır ve de çizgimizle çelişmektedir. Açıklamasını İbrahim yoldaştan alıntıyla ifade edeyim:

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, 'bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder'. Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tespit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur." (İK, Seçme Yazılar, sayfa 256-257, Ocak Yayınları)

Ayrılma hakkının savunulması ilkeseldir, ama her somutta ayrılmaktan yana olup olunmadığı somut olarak değerlendirilip tavır takınılması gereken bir meseledir. Ayrılmanın tasvip edilmediği durumda da ezen ulustan da olsa komünistlerin birlik propagandası yapması, onları egemen sınıflarla aynı konuma düşürmez.

Çizgimizin açık ve net olduğunu düşündüğümden bu düşüncelerimi daha fazla açıklamaya gerek olmadığı kanaatindeyim.

Son olarak yazıda kullanılan "Kürt komünistleri" vb. tanımlamayla ilgili şuna dikkat çekmek istiyorum: Bu tanımlamanın hiçbir biçimde kullanılmaması gerektiği görüşünde değilim. Ama BP(KK) Kürtlerin, Kürt komünüstlerinin değil, Kuzey Kürdistan'daki tüm milliyetlerden komünistlerin örgütüdür, bu temelde inşa edilmesi gerekir. Çizgimiz de böyle diyor. Ayrılma hakkının kullanılması durumunda ayrılacak olan da Kuzey Kürdistan olacaktır, sadece Kürtler veya Kürt komünistleri değil. SB'de (somut yazıda) sadece Kürt komünistlerinden bahsetmek, Kuzey Kürdistan'da bolşevik örgütlenmenin Kürt komünistleriyle sınırlı olduğu düşüncesinin ve bu temelde de milliyetçi bir anlayışın gelişmesine yol açacak bir tanımlamadır. Bu nedenle de yazılarımızda daha da dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum.

Yapılan yanlışı BP sayı 180'de düzeltmeniz dileğiyle, mücadelemizde başarılar ve bolşevik selamlar.

Bir BP okuru, 15 Mayıs 2018 ■

Artık Türkiye adı "Cumhurbaşkanlığı Sistemi" olan Türk tipi başkanlık sistemi ile yönetilen bir ülke! Ve bunun böyle olmasına da geçerli oy kullanan seçmenlerin çoğunluğu onay verdi. Bu, aslında gerçek anlamda hiçbir dönemde burjuva demokrasisi yaşamamış olan Türkiye'de, faşizmin üzerine örtülen parlamenter demokrasi maskesinin bir kenara bırakılmış olmasıdır. Şimdi faşizm başkanlık yönetim sistemi ile uygulanacaktır. Seçilmiş başkan tarafından atanan yürütme geçmişe oranla çok daha güçlü bir konuma gelmiştir. Şimdiye kadar kâğıt üzerinde milletin esas temsilcisi olarak, onun adına yasa yapan ve yürütmeyi millet adına seçen ve denetleyen parlamentonun yürütmeyi seçme görevi elinden alınmıştır. Denetleme görevi ise gerçekte nerede ise imkânsız kılınmıştır. Gelen böyle bir sistemdir. Bu gerçekte 1923'den beri süren yapının, işleyişin kökten değişimi, I. Cumhuriyet'in sonu, II. Cumhuriyet'in başlangıcıdır. Evet, gelen II. Cumhuriyet'tir. Bu cumhuriyet de I. Cumhuriyet gibi burjuvazinin sınıf diktatörlüğüdür. Bu cumhuriyet, birincisinden faşist yapıyı devralmış ve bugün yoğun bir biçimde uygulayan, öncülü gibi faşist bir diktatörlüktür. Birincisinden temel farkı birinci cumhuriyetteki yönetici konumda olan laikçi kemalist bürokrat elitin yerini kültürel İslamcı, pragmatist, popülist ve meşruiyetini (şimdilik) halk desteğinden alan bir elitin almış olmasıdır. Bu cumhuriyetin yönetici partisinin programı hâlâ burjuva demokrasisine geçiş programıdır. Ve fakat uyguladığı bugün açık faşist bir diktatörlüktür. İşçiler, emekçiler açısından bunlardan birini tercih aslında kırk satırla kırk katır arasında tercihtir.

BOLŞEVİK PARTİZAN